

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΟ 89ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Απασχολήσιμοι όλων των χωρών...

“Στην πρόσφατη συζήτηση για την αριστερά ο κ. Ντ’ Αλέμα μας εξιστόρησε με απλά λόγια την εμπειρία που έζησε όταν επισκέφτηκε μια μεγάλη αμερικανική τράπεζα στους δίδυμους πύργους της Νέας Υόρκης. Στην τράπεζα αυτή σ’ ένα απλό γραφείο είδε δύο νεαρούς να πραγματοποιούν σε χρόνους πραγματικούς, καθισμένοι

μπροστά σ’ ένα κομπιούτερ συναλλαγές σ’ ιταλικά ομόλογα επηρεάζοντας έτσι άμεσα τα επιτόκια των ιταλικών τραπεζών(...) Δε νομίζω ότι υπάρχει πιο καλό παράδειγμα που να υποδηλώνει τη νέα πραγματικότητα της διεθνοποιημένης οικονομίας και του ανεξέλεγκτου τρόπου κίνησης των κεφαλαίων.”

Κώστας Σημίτης

προθέσεις της κυβέρνησης.

Προθέσεις που θ’ αρχίσουν να παίρνουν σάρκα κι οστά μετά τη φαρσοκωμωδία του “κοινωνικού διαλόγου” στις 10 Απρίλη.

Στην Ελλάδα των τετρακοσίων χιλιάδων ανέργων, της γενικευμένης μαύρης εργασίας ελλήνων κι αλλοδαπών, του πιο ασθενοτικού συστήματος πρόνοιας πανευρωπαϊκά, όπου τα πραγματικά εισοδήμα-

Τα ψέματα τελείωσαν.

Έφτασε το πλήρωμα του χρόνου για να εφαρμόσει η κυβέρνηση Σημίτη τη βαθύτερη ουσία του “εκσυγχρονισμού”.

Ήρθε η ώρα της επίθεσης εναντίον αυτών που η ελληνική κοινωνία αρεσκόταν να θεωρεί κεκτημένα κι αδιαπραγμάτευτα. Η Ελλάδα στο δρόμο που χάραξαν οι υπόλοιπες δυτικοευρωπαϊκές χώρες, με πρωτοπόρα την Αγγλία.

Τόσο η ομιλία Σημίτη στους συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ όσο κι οι προτάσεις της επιτροπής εμπειρογνομόνων για την ανεργία, είναι κάτι παραπάνω από ενδεικτικές για τις

τα μισθωτών και συνταξιούχων μειώνονται διαρκώς από το 1987, όπου κάτι λιγότερο από το 1% του πληθυσμού καρπώνεται κάτι λιγότερο από το 50% του εθνικού εισοδήματος τα ασθενέστερα οικονομικά στρώματα δέχονται την τελική επίθεση που θα τα οδηγήσει στο κατώφλι της εξαθλίωσης.

Τις παραμέτρους του καινούργιου σκηνοθέτη τις ορίζουν:

α) Η διεθνοποίηση της οικονομίας που είναι συνέπεια απ’ τη μια μεριά της δυναμικής εισόδου νέων χωρών -νοτιανατολική Ασία, πρώην σοβιετικό μπλοκ κλπ- στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας κι απ’ την άλλη της κατάρρευσης του κρατικού προστατευτισμού στις εθνικές οικονομίες και της δημιουργίας υπερεθνικών κυβερνητικών μορφωμάτων. Νέες αγορές ανοίγονται, εκατομμύρια εργατικά χέρια προσφέρονται σ’ εξευτελιστικές τιμές, οι δασμοί κι οι επιδοτήσεις καταργούνται, όλες οι σημαντικές αποφάσεις παίρνονται κεκλεισμένων των θυρών στην Ε.Ε., τον ΟΑΣΑ, το ΔΝΤ, τη Διεθνή Τράπεζα...

β) Η αδιαμφισβήτητη ιδεολογική κυριαρχία του χρήματος -σε βαθμό ιδεοληπτικής παράκρουσης και της φетиχοποίησης της “οικονομικής ανάπτυξης” που αυτή συνεπάγεται. Το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας ρίχνεται σ’ ένα λυσσαλέο κυνήγι του χρήματος που γίνεται αποκλειστική απασχόληση παραμερίζοντας κάθε άλλη δραστηριότητα. Η μεγιστοποίηση των κερδών των επιχειρήσεων, η συρρίκνωση του πληθωρισμού κι η

μείωση των κρατικών ελλειμμάτων είναι οι στόχοι που πρέπει πάση θυσία να επιτευχθούν ανεξάρτητα από τις επιπτώσεις που μπορεί να υπάρξουν σε κοινωνικό, οικολογικό και πολιτισμικό επίπεδο.

Είναι σαφές ότι οι μέρες της καταναλωτικής ευδαιμονίας που προσέφερε η σοσιαλδημοκρατική συναίνεση, ανήκουν οριστικά στο παρελθόν.

Οι προτάσεις Σημίτη ακολουθούν την πεπατημένη και σε καμιά περίπτωση δεν εξέπληξαν όποιον δεν ήταν αρκετά αφελής για να πιστεύει τους βερμπαλισμούς περί κοινωνικής αλληλεγγύης. Δηλαδή, αποβλέπουν στη μείωση τόσο του άμεσου κόστους εργασίας -μερική απασχόληση και μετατροπή των ωραρίων για να μην πληρώνονται υπερωρίες- όσο και του έμμεσου -μείωση εργοδοτικών εισφορών, ιδιωτική ασφάλιση, αυτασφάλιση- και στη δημιουργία ενός κατακερματισμένου, πειθαρχημέ-

συνέχεια στη σελίδα 3

ΠΡΑΓΑ 25-30 ΜΑΡΤΙΟΥ

Προετοιμασία της Διεπαιρωτικής

Το περιεχόμενο, ο τρόπος οργάνωσης, η θεματολογία και τα χαρακτηριστικά της 2ης Διεπαιρωτικής Συνάντησης ενάντια στον Νεοφιλελευθερισμό και για την Ανθρωπότητα, όπως καταλήχθηκαν στην τελευταία πανευρωπαϊκή συνάντησή.

Σελ. 4-5

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕΝΤΚΕΝ

“Ενιαία” καταστολή

Η δικηγόρος Γιάννα Κούρτοβικ μας μιλάει για το περιεχόμενο και τους στόχους της Συνθήκης, για το τελευταίο προεδρικό διάταγμα που δημιουργεί το απαραίτητο νομοθετικό πλαίσιο για την τελική εφαρμογή της. Μιλά ακόμα για το ζήτημα της νομιμοποίησης των μεταναστών καθώς και για τις κινήσεις αντίστασης.

Σελ. 7

4 ΣΕΛΙΔΟ ΕΝΘΕΤΟ
Ο ΑΙΒΑΝΙΚΟΣ
ΜΑΡΤΗΣ

“Αγνάντεψε υπόπτως”

Αγνάντεψε σε έναν κόσμο που πια δεν αγναντεύει...

Σχεδόν 3 χρόνια μετά από την εν ψυχρώ δολοφονία του 28χρονου μουσικού Θοδωρή Γιάκα, ο δολοφόνος αστυνομικός Ευάγγελος Λαγογιάννης εξακολουθεί να κυκλοφορεί ελεύθερος.

Η δίκη άρχισε στις 24 Μαρτίου 1997 στα Δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων, κτίριο 9, αίθουσα 5.

10 Ιανουαρίου 1994, Μοσχάτο, 8:30μμ. Ένα αυτοκίνητο με συμβατικούς αριθμούς κυκλοφορίας φρενάρει απότομα δίπλα στον Θοδωρή Γιάκα, 28χρονο κλασικό κιθαρίστα, που έκανε ένα από τους συνηθισμένους περιπάτους του στην περιοχή. Από μέσα πετάγεται κάποιος, ο αρχι-

φύλακας Ευάγγελος Λαγογιάννης, με πολιτική περιβολή και με το περίστροφο στο χέρι. Ο Θοδωρής, τρομαγμένος το βάζει στα πόδια. Λίγο παρακάτω ο Λαγογιάννης κατορθώνει να σταματήσει τον καταδιωκόμενο Θοδωρή με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο: 4 σφαίρες στο ψαχνό, οι δύο θανατηφόρες. Κακοποιούν και περνούν χειροπέδες στο άψυχο κορμί. Μαζεύονται κάποιοι περίοικοι και ειδοποιείται η “υπηρεσία”. Ώρες μετά “ανακαλύπτουν” ένα τεράστιο μαχαίρι, δίπλα ακριβώς στο κεφάλι του νεκρού, το οποίο, λέει ο δολοφόνος του, τράβηξε ο Θοδωρής από τη ζώνη του και του επιτέθηκε. (Στα ταλέντα του Θοδωρή

προστέθηκε και η ικανότητα να τρέχει με ένα τεράστιο μαχαίρι στη ζώνη του). Τόσοι άνθρωποι γύρω, έπρεπε να έλθει ένας συνάδελφος του δολοφόνου για να ανακαλύψει το τρομερό εργαλείο. Αργότερα ανακαλύπτουν ότι ο Θοδωρής είχε ζητήσει πρόσφατα ψυχιατρική συνδρομή για να αντιμετωπίσει την μελαγχολία και το στρες της περιόδου εκείνης, πριν τις τελικές πτυχιακές του εξετάσεις. Ατυχώς, γόνος μια φτωχής οικογένειας, απευθύνθηκε σε ένα δημόσιο νοσοκομείο.

Το σκηνικό είναι τώρα έτοιμο, με την καθόλου αμελητέα βοήθεια ορισμένων Μ.Μ.Ε. Ο θύτης, “αμυνόμενος” αν και διώκτης, α-

ναδεικνύεται σε αθώο και το θύμα σε ένοχο. Ο Θοδωρής μας, αγαπημένος χρόνων, παρουσιάζεται, από τους κατ’ επάγγελμα σκυλευτές της μνήμης τώσων και τώσων, ως “ο ψυχασθενής με το μαχαίρι”. Ποιος;;...

Ένας ταλαντούχος μουσικός, αφοσιωμένος από παιδί στην κλασική κιθάρα, μελετούσε συστηματικά 8-12 ώρες την ημέρα. Δίδασκε από το 1988 στη Νέα Σμύρνη παραδίδοντας ιδιαίτερα μαθήματα. Ζούσε στον Πειραιά με την μητέρα του και τον μεγαλύτερο αδελφό του. Γύρω του, μια σταθερή παρέα, από 7-8 φί-

συνέχεια στη σελίδα 3

ΣΧΟΛΙΑ

Το αμφιθέατρο είναι άδειο

★ Τη σκότωσε γιατί την αγαπούσε... Ένα ακόμη έγκλημα "πάθους". Μία ακόμη νεκρή γυναίκα, που ο δολοφόνος της θα γνωρίσει την κρυφή αποδοχή της πατριарχικά διεπόμενης συνείδησης των ελλήνων. Άλλωστε είναι κοινός τόπος της 'κοινής γνώμης': Ζηλόφθονος σύζυγος-εραστής σκοτώνει συμβαίνει και δικαιολογείται. Κακοποιημένη γυναίκα σκοτώνει τον εραστή-σύζυγο· πώς γόλυσε να βγάλει τα άπλυτα στη φόρα;

Κακοποίηση, βιασμός της γυναίκας μέσα στο γάμο; Όχι παιδιά, αυτά συμβαίνουν στην Αμερική. Η ελληνική επαρχία είναι πολύ μακριά.

★ Αξιωματικοί της ΕΛ.ΑΣ. θα βοηθήσουν την οργάνωση της αλβανικής αστυνομίας. Η λεπτή τέχνη της "εκπυσοκρότησης" θα διαδοθεί πέραν των στενών ορίων του ελληνικού κράτους.

Όταν μάλιστα στο τόπο όπου κατάγεται, το "κυνήγι" είναι άφθονο...

★ Ναι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, είπε ο γνωστός, γέως αρθρογράφος της "Χρυσής Αυγής", πρύτανης του Α.Π.Θ., κύριος Μάντης σε εκδήλωση της ΔΑΠ στη Θεσσαλονίκη.

Ναι λοιπόν ας κάνει αυτός το πρώτο βήμα για την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ. Ας παραιτηθεί από τη θέση του και το παχυλό μισθό του και ας βγει στην αγορά εργασίας.

★ Τέσσερις θάνατοι από ναρκωτικά τις τελευταίες μέρες. Εκτός από τη γραφικότητα των μαθητών που τραγουδούσαν (στημένα;) το αλήστου μνήμης τραγούδι των αδελφών Κατσιμίχα "Ο Φάνης", αυτό που φυσικά έμεινε ήταν η τρομολαγνεία των ΜΜΕ.

Μήπως τελικά το παλιό σύνθημα, της δεκαετίας του '80 "Οι μπάτσες πουλάνε την ηρωίνη", πρέπει να αντικατασταθεί με το "Οι δημοσιογράφοι πουλάνε την τηλεηρωίνη";

★ "Δυστυχώς, οι οπαδοί παραθηρησκευτικών οργανώσεων έσωσαν την τιμή του ριζοσπαστικού κινηματικού χώρου". Ελαφρώς παραφρασμένη δήλωση ενός αγωνιστή της ριζοσπαστικής αριστεράς, σε μία τελειώς άμαξη εκδήλωση για τη συνθήκη της Σένγκεν. Αναφερόταν στη στάση της επίσημης και μη αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου σχετικά με την ψήφιση πρόδρομης τροπολογίας στη Βουλή.

Μήπως τελικά είχε δίκιο;

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ φέτος είναι διαφορετικές από ότι τα προηγούμενα χρόνια: δεν έχουν ενδιαφέρον. Μάλιστα, αν εξαιρέσει κανείς τους συνδικαλιστές και κάποιους φοιτητές-ψηφοφόρους, υπάρχει άγνοια για το πότε διεξάγονται. Πράγματι λοιπόν, δεν απασχολούν κανένα σχεδόν πολίτη έξω από το πανεπιστήμιο. Ούτε καν σαν πρόκριμα για την πορεία των αντιστοιχών κομμάτων έχουν ενδιαφέρον, αφού αφενός δεν υπάρχει καμία κεντρική εκλογική αναμέτρηση στο άμεσο μέλλον και αφετέρου αφού δεν αναμένονται ιδιαίτερες αλλαγές στα αποτελέσματα που θα βγάλουν οι κάλπες. Ούτε καν το πάθος των παρατάξεων δεν είναι τέτοιο ώστε να δημιουργήσει ένα έντονο κλίμα μέσα στις σχολές.

Μόνο το φάντασμα, αποσκελετωμένο κι αυτό, του παλαιού κρατικού φοιτητικού κινήματος πλανάται πλέον πάνω από τα αμφιθέατρα, τα φουαγιέ και τα κυλικεία. Κι όμως το φοιτητικό κίνημα στη μεταπολίτευση, μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του '80, ήταν ιδιαίτερα μαχητικό, αιχμή του δόρατος συχνά στο μαζικό κίνημα, με σαφώς ριζοσπαστική κατεύθυνση και αναφορές. Τα δέκα τελευ-

ταία όμως χρόνια τα πράγματα έχουν αλλάξει. Σε αυτή την περίοδο της κοινωνικής ειρήνης οι προσπάθειες που έγιναν για ανάπτυξη διαδικασιών κινήματος στα ΑΕΙ ήταν μικρές, αποσπασματικές, με λάθος επιλογές κάποιες φορές, συχνά χωρίς τα επιθυμητά αποτελέσματα, με λίγες νίκες. Ακόμη και το θερμό χειμώνα '90-'91, αν και το φοιτητικό κίνημα ήταν παρών, ούτε τη μαζικότητα των προηγούμενων ετών είχε, ούτε το ρόλο που στα προηγούμενα χρόνια είχε, έπαιξε μέσα στο κίνημα για την παιδεία.

Και αν ακόμα μπορεί κανείς να δικαιολογήσει την οπισθοχώρησή του με το σκεπτικό πως αυτή είναι απόρροια της συναίνεσης και της οπισθοχώρησης γενικότερα του εργατικού και του κοινωνικού κινήματος, δυστυχώς αυτή η δικαιολογία δεν ισχύει φέτος αφού οι προηγούμενοι μήνες ήταν γεμάτοι κινητοποιήσεις: καθηγητές, δάσκαλοι, αγρότες. Και όταν στην υπόλοιπη κοινωνία επικρατεί αναταραχή και στο πανεπιστήμιο επικρατεί η απολιτικοποίηση, η "ανεξαρτησία", η αδιαφορία, η απάθεια, ο χαβαλές και ο επιστημονισμός όταν το ενδιαφέρον των φοιτητών στρέφεται κυρίως στα "τρέλα" πάρτυ, στις απίθανες εκδρομές στα μεταπτυχιακά και Erasmus, στις ολοένα και μαζικότερες παρακολουθήσεις μαθημάτων, τότε ίσως δεν είναι μακριά πιθανόν η μέρα που το φοιτητικό κίνημα θα είναι μόνο ιστορία που θα φτάνει στ' αυτιά των νέ-

ων φοιτητών σαν ένα μακρινό και αδιάφορο παραμύθι, που οι συνελεύσεις θα καταργηθούν οριστικά, που ο φοιτητικός συνδικαλισμός θα γίνει επαγγελματικός μόνο για τους λίγους "ειδικούς" αντιπροσώπους-προέδρους και γραμματείς που ο ρόλος τους θα είναι η διοργάνωση των χορών και η διεξαγωγή των εξετάσεων.

Ασφαλώς και υπάρχουν φοιτητικά σχήματα με ριζοσπαστικό προσανατολισμό και κινηματική λογική, συλλογικότητες στο χώρο του πανεπιστημίου που προσπαθούν να αντισταθούν σ' αυτό το ερεβώδη μέλλον και το μίζερον παρών, όμως παρά τις φιλότιμες προσπάθειές τους δεν κατόρθωσαν να αλλάξουν την κατάσταση που επικρατεί στο πανεπιστήμιο.

Σκόπιμα δεν ασχολήθηκα καθόλου σ' αυτό το σημείωμα με αυτή καθ' αυτή τη διαδικασία των εκλογών, για τις διαφορές τους με τις κεντρικές εκλογικές διαδικασίες, για τη στάση που πρέπει να κρατά κανείς απέναντι σ' αυτές, τα ερωτήματα θα είχαν πιθανόν σημασία και θα ήταν άξια συζήτησης μόνο στην περίπτωση που είχε προηγηθεί η ύπαρξη -ή έστω και σπέρματά τους- διαδικασιών κινήματος στο φοιτητικό χώρο, εάν δηλαδή οι φετινές φοιτητικές εκλογές παρουσιάζαν ενδιαφέρον.

"815"

Η αντιπρόσωπευση της ευημερίας...

ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΑΣΕ ήταν ίσως από τις λίγες φορές στην ιστορία των κοινοβουλευτικών συνεδριάσεων όπου όλοι οι βουλευτές, δεξιοί και αριστεροί, χειροκρότησαν τον Κ. Μησοτάκη κατά την διάρκεια της ομιλίας του, κι ο λόγος ήταν συγκεκριμένος: η πρότασή του για αύξηση της βουλευτικής αποζημίωσης. Αυτοί που ψηφίζουν νομοσχέδια και διατάγματα με τα οποία, χρόνο με τον χρόνο, φέρνουν σε όλο και δυσμενέστερη θέση τους εργαζόμενους, με περρίσσιο θράσος αξιώνουν για τους ίδιους ειδικές αυξήσεις στους ήδη παχυλούς μισθούς τους. Και δεν είναι μόνο οι μισθοί που παίρνουν, αλλά ένα σωρό επιδόματα και διευκολύνσεις που τους παρέχει το καθεστώς για να μπορούν να επιδίδονται απεριόριστοι στο "φιλολαϊκό" τους έργο. Είναι γνωστό άλλωστε ότι τα κύρια έσοδα των βουλευτών προέρχονται από άλλες πηγές, έσοδα κρυφά που τους τα παρέχουν "ανιδιοτελώς" οι διάφοροι καλοθελητές. Εξυπηρετούν με το αζημίωτο τους βουλευτές για να τους εξυπηρετήσουν κι αυτοί με τη σειρά τους όταν παραστεί ανάγκη. Βιομήχανοι, εφοπλιστές και διάφορα άλλα υψηλά ιστάμενα πρόσωπα αποτελούν τους σπόνσορες στον πολιτικό αγώνα των βουλευτών. Ο ρόλος των βουλευτών δεν είναι καθόλου τυχαίος στην ελληνική κοινωνία, αφού στο πρόσωπό τους το απρόσωπο κράτος παίρνει σάρκα και οστά. Ακόμα και σήμερα, στα χρόνια του "εκσυγχρονισμού" και της "σύγκλισης", ο ρόλος του βουλευτή παραμένει αναλλοίωτος, μέσω της χυδαίας συναλλαγής που ονομάζεται ρουσφέτι. Ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας προσβλέπει και ελπίζει, μέσα από τα αδιέξοδά του, πολλές φορές, σε μια δουλειά ή σε μια "διευκόλυνση" που μπορεί να του προσφέρει ο βουλευτής. Η εξαπάτηση, η κοροϊδία, η εκμετάλλευση των αναγκών σε όλο τους το μεγαλείο.

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 5 Απρίλη, η ομάδα "Μαύρος Ήλιος" διοργανώνει συναυλία με τους Rock Dready Beat και τους No Control. Στις 9.00μμ, στο στέκι στο Βιολογικό (Θεσ/νίκη)

★ Από την Δευτέρα 7 Απρίλη έως και την Πέμπτη, θα γίνονται βιντεοπροβολές των Μόντι Πάιθονς στην κατάληψη Βαρβάρα. Οι προβολές θα ξεκινούν κάθε μέρα στις 9.00μμ στο μπαράκι της κατάληψης. Την Παρασκευή 11 Απρίλη, στις 11.00μμ, θα πραγματοποιηθεί πάρτυ και το Σάββατο 12 Απρίλη, στις 10.00μμ θα γίνει συναυλία με τους Καρκώ για την οικονομική ενίσχυση του Ράδιο Ουτοπία και του Ράδιο Κιβωτός.

★ Την Πέμπτη 10 Απρίλη οργανώνεται πορεία στη Θεσσαλονίκη ενάντια στη στρατιωτική επέμβαση του ελληνικού (και όχι μόνο) στρατού στην Αλβανία. Η πορεία διοργανώνεται από το Δίκτυο Κινήσεων για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα και οργανώσεις της άκρας αριστεράς. Η πορεία θα ξεκινήσει στις 6.30μμ από την Καμάρα.

T.A.

Το εγχειρίδιο του "ευφυούς" διανοούμενου

ΣΥΜΦΩΝΑ με τον -αυταπόδεκτα- ευφυή διάσημο συγγραφέα Vargas Llosa, η πηγή των δεινών των λαών της λατινικής Αμερικής είναι η ηλιθιότητα τους, η ανικανότητα να συγκροτήσουν ένα λειτουργικό σύστημα καπιταλιστικής ανάπτυξης που θα έδινε απάντηση στα προβλήματά τους, ανικανότητα που συνδυάζεται με την εμμονή τους να ανακαλύπτουν συνωμοσίες και ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Οι παραπάνω θέσεις αναπτύσσονται στο "Εγχειρίδιο του ηλίθιου λατινοαμερικάνου" και αποτελούν τη συμβολή μιας ομάδας διανοούμενων στη συζήτηση για το κοινωνικό ζήτημα στην εποχή μας. Οι απόψεις τους, από μια οπτική γωνία, είναι απόλυτα σωστές. Προερχόμενες από ένα φανατικό οπαδό του νεοφιλελευθερισμού, όπως ο Llosa, που ηττήθηκε πριν κάποια χρόνια από το λαϊκιστή Φουτζιμόρι στις προεδρικές εκλογές στο Περού, αυτές οι απόψεις είναι απόλυτα σωστές στην περίπτωση που απευθύνονται σε ομάδες και ιδεολογίες που έχουν ασπαστεί με ατελή τρόπο το φανταστικό του καπιταλισμού.

Πραγματικά, όσοι αποδέχονται τη βάση της καπιταλιστικής λογικής, την κυριαρχία της οικονομίας, του ατομικισμού και του ανταγωνισμού, δεν μπορεί παρά να χαρακτηρίζονται ως ηλίθιοι αν υποστηρίζουν συστήματα όπως ο μερκαντιλισμός, ο κρατικός καπιταλισμός, ο λαϊκισμός. Αυτή η ηλιθιότητα χαρακτηρίζει πράγματι όσους προπαγανδίζουν την αναμφισβήτητη κυριαρχία των χαλύβδινων νόμων της οικονομίας, της νομοτελείας και της πρωτοπορίας, όσους στέκονται εμπόδιο στην νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση εξαιτίας των πελατειακών σχέσεων και των τοπικών μικροεξουσιών που επιμένουν να διατηρούν, όσους, έχοντας αποδεχθεί να ζουν σαν δούλοι, υιοθετούν και ήθη δούλων, αναζητώντας την πηγή των δεινών τους σε κάποιο φανταστικό εχθρό. Το παράπονο του Llosa και των ομοίων του είναι η αγανάκτηση αυ-

τών που, έχοντας ενσωματώσει σε απόλυτη μορφή το καπιταλιστικό φανταστικό, βλέπουν τις μη-καθαρές μορφές υποταγής στην καπιταλιστική λογική να στέκονται εμπόδιο στην ανάπτυξη της.

Αυτό που ξέχασε να μας πει ο αξιότιμος κύριος διανοούμενος είναι ότι στη λατινική Αμερική είναι ζωντανό ένα εντελώς διαφορετικό φανταστικό, ζωντανό όχι ως χυλίστικο όραμα αλλά ως βιωμένη εμπειρία και ιδιοσυγκρασία.

Η ολότελα διαφορετική κοσμοαντίληψη των αυτόχθονων λαών, που αντιλογίζει το δυτικό "ορθολογισμό" της κυριαρχίας του χρήματος προτάσσοντας την αξία της συλλογικότητας, την αγάπη της ζωής και την ολιστική αντίληψη του ανθρώπου, της φύσης και του χρόνου, αυτή η ζωντανή παράδοση που στις αρχές του αιώνα πάντρεψε τα ινδιάνικα κινήματα με τον αναρχοκομμουνισμό σε ολόκληρη τη λατινική Αμερική, αυτή την ελπίδα που σήμερα αναβλύζει όχι μοναχά στη Chiapas, όχι μοναχά στους ινδιάνικους λαούς του Μεξικού, αυτή την απειλή για το Llosa και τον κόσμο είναι που -όχι τυχαία- ξέχασε να αναφέρει ο αξιότιμος διανοητής. Άξιος ο μισθός του...

N.N.

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 89

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη

7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Χρονικό προαναγγελθείσης καταδίκης

Προς το τέλος της οδεύει η δίκη των συντρόφων Καλαρέμα, Δαπέργολα, Χρυσόστομου καθώς και του Αγγελίδη στο μεικτό ορκωτό κακούργιο-δικείο Χαλκίδας. Όλα δείχνουν ότι οι κατηγορούμενοι θα καταδικαστούν σύμφωνα με το κατηγορητήριο. Τα διάφορα ευτράπελα που συνέβησαν στην όλη διαδικασία κάλλιστα θα μπορούσαν να αποτελέσουν πρώτη τάξεως υλικό για τη συγγραφή θεατρικής φαρσοκωμωδίας τύπου "μπουλνάρ", αν δεν αποτελούσαν στοιχεία της αγωνιώδους προσπάθειας των κατασταλτικών μηχανισμών να χώσουν τους αυθάδεις δικαζόμενους στη φυλακή, όσα πιο πολλά χρόνια γίνεται.

Η παράσταση -της οποίας η αυλαία έχει σηκωθεί πριν ενάμισι χρόνο- τα είχε όλα. Σασπένς, ανατροπές, απρόοπτα, έντονα συναισθήματα, ηθικούς εισαγγελείς, κακούργους ληστές -οι οποίοι συντοίς άλλους είναι κι αναρχικοί-, τρομοκρατημένους φιλήσυχους

φορολογούμενους, στοργικούς αστυνομικούς, άτεγκτους εισαγγελείς.

Τη στιγμή που κλείνει η ύλη της ΑΛΦΑ -Παρασκευή ξημερώματα- έχουν ολοκληρωθεί οι καταθέσεις τόσο των μαρτύρων κατηγορίας όσο και των μαρτύρων υπεράσπισης, οι απολογίες των κατηγορουμένων, η αγόρευση του εισαγγελέα κι οι αγορεύσεις των συνηγών υπεράσπισης.

Οι υπάλληλοι του υποκαταστήματος της Εμπορικής -της οποίας οι απανωτές ληστείες αποδίδονται στους κατηγορούμενους- συνέχισαν το μπάχαλο από εκεί που το είχε αφήσει ο διευθυντής τους -βλέπε προηγούμενο φύλλο της ΑΛΦΑ. Στις καταθέσεις τους αναγνώρισαν όλους τους κατηγορούμενους ως δράστες -πλην Καλαρέμα για τον οποίο ένας υπάλληλος είπε ότι δεν μπορεί να είναι σίγουρος. Μόνο που τα μπερδεψαν λιγάκι στο ποιος έκανε τι, ήρθαν σε αντιφάσεις με τις καταθέσεις τους και αλληλοαναιρέθηκαν απαντώ-

ντας στις ερωτήσεις των συνηγών υπεράσπισης.

Το μπάχαλο κορυφώθηκε με την κατάθεση υπαλλήλου της τράπεζας της οδού Δροσσοπούλου για τη ληστεία της οποίας φέρεται ως δράστης ο Καλαρέμας. Η υπάλληλος εκτός του ότι δήλωσε πως αναγνωρίζει τον Καλαρέμα -μόνη αυτή από όλους τους υπαλλήλους της τράπεζας- θεώρησε σκόπιμο να προσθέσει ότι για ένα περίπου χρόνο βρισκόταν υπό αστυνομική προστασία. Όπως η ίδια δήλωσε οι στοργικοί αστυφύλακες της είχαν επανειλημμένως επισημάνει την επικινδυνότητα του ανηλεούς κι αδιστακτου αναρχικού. Βεβαίως δεν μπόρεσε να εξηγήσει το πώς ταυτίζει το δράστη -τον οποίο η ίδια είχε περιγράψει σα χλωμό, ξερακιανό, ύψους 1,70μ- με τον Καλαρέμα ο οποίος όχι μόνο είχε τα κιλάκια του εκείνη την εποχή, αλλά και το ύψος του υπερβαίνει το 1,80μ.

Στο σημείο αυτό, παντελώς απροσδόκητα, έκανε την εμφάνιση

της κι άλλη μάρτυς, προφανέστατα για να έχει το όλο σόου μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Η εν λόγω κυρία κατέθεσε ότι πέρναγε μπροστά(!) από την τράπεζα κι είδε τι συνέβη κι ότι δράστης ήταν ο Καλαρέμας. Όταν όμως, της επεδείχθη η φωτογραφία του που είχε τραβηχτεί στη σήμανση μετά τη σύλληψη του και ρωτήθηκε αν ο εικονιζόμενος είναι ο ληστής απήντησε: "Καλέ αυτός δεν είσαι εσύ!". Ως γνωστόν το θράσος της βλακείας είναι απύθμενο.

Από τους μάρτυρες υπεράσπισης, θα πρέπει να σημειωθούν οι καταθέσεις του εργοδότη του Καλαρέμα -ο οποίος του έδωσε ατράνταχτο άλλοθι- και της -καταδικασθείσης για τα αντεθνικά έκτροπα του Πολυτεχνείου 95- Ι. Σωτήρχου η οποία έδωσε το πολιτικό στίγμα της υπόθεσης.

Οι απολογίες των κατηγορουμένων απ' τη μια μεριά κατέδειξαν τη σαθρότητα του κατηγορητηρίου κι απ' την άλλη τόνισαν τον πολιτικό χαρακτήρα της δίκης. Ο φαιδρός Αγγελίδης συνεπής ως στον πρότερο του βίο, έδωσε μια εύθυμη νότα στην όλη διαδικασία. Η μέχρι τώρα στάση του τον καθιστά πανάξιο για το προσφάτως θεσπισθέν βραβείο του "Χρυσού Μπουκέτου". Ουαί υμίν ρουφιάνοι και δοσίλογοι!

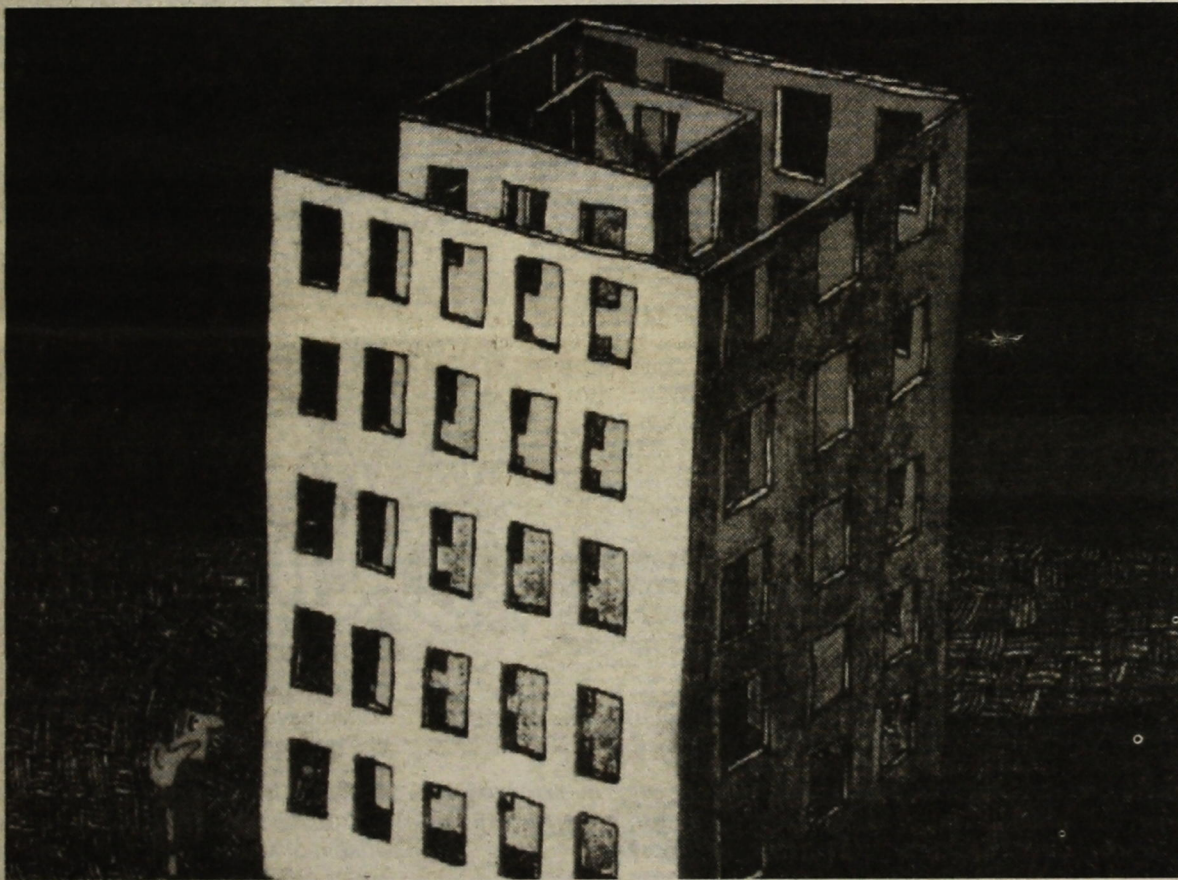
Ο εισαγγελέας ζήτησε την ενοχή των κατηγορουμένων σύμφωνα με το κατηγορητήριο, με το ελαφρυντικό των μη ταπεινών κινή-

τρών για τον Καλαρέμα και της ειλικρινούς μεταμέλειας για τους Δαπέργολα κι Αγγελίδη. Σύμφωνα με το σεβασμίο και βαθύνου λειτούργου της Θέμιδος, ο μεν Καλαρέμας έκανε τις ληστείες από ιδεολογία -καθότι αναρχικός-, ο δε Δαπέργολας έχει εμφανώς μετανιώσει μιας και δεν προσπάθησε να διαφύγει κατά την πρόσφατη σύλληψη του.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι άδηλος η κατάληξη της δίκης. Όλα όμως συντείνουν στην εκτίμηση -που μακάρι να διαψευστεί- ότι η καταδικαστική απόφαση είναι προεξηλημένη.

Απούσης της απόφασης, είναι δύσκολο να αποτιμήσει κανείς μια ιστορία η οποία δεν απασχόλησε μόνο τους αναρχικούς, αλλά -στις κορυφώσεις της- εξελίχθηκε σε μείζον κοινωνικό ζήτημα. Το σίγουρο πάντως είναι ότι απέναντι στη βαρβαρότητα των κατασταλτικών μηχανισμών -στην πιο χυδαία κι αδυσώπητη μορφή της- οι σύντροφοι δεν λύγισαν. Φάνηκαν συνεπείς, αποδείχτηκαν θαρραλέοι. Τίμησαν τις αξίες τις οποίες πίστεψαν κι ασπάστηκαν. Μα πάνω απ' όλα κατέδειξαν -φτάνοντας ακόμη και σε οριακά σημεία- ότι παρόλο που το κράτος έχει τη δύναμη να επιβάλλει την κυριαρχία του, στερείται οιοδήποτε ηθικού ερείσματος. Κι ότι υπάρχουν άνθρωποι -μέσα σ' αυτόν τον κόσμο της κόνιας και του βολέματος- που εμμένουν να οδηγούνται στη ζωή τους από το ένστικτο της ελευθερίας.

Γ.Α.

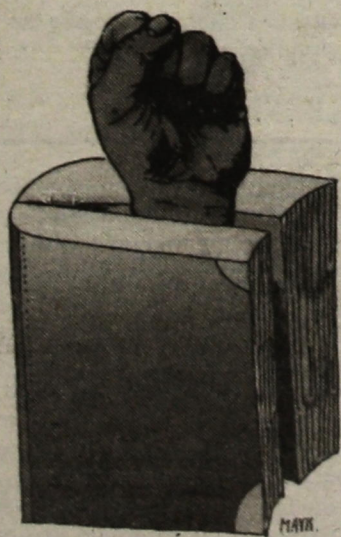
Απασχολήσιμοι όλων των χωρών...

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

νου και πειθήνιου εργατικού δυναμικού -κατάργηση περιορισμών στις απολύσεις, σπάσιμο των συλλογικών συμβάσεων.

Το παραμύθι που πλασάρεται είναι ότι τα νέα μέτρα θα συμβάλουν στην αντιμετώπιση της ανεργίας. Στην ουσία αυτό που θα γίνει είναι να προστεθούν στις στρατιές των ανέργων οι στρατιές των ημιαπασχολούμενων. Η οικονομική κατάσταση των τελευταίων δε διαφέρει πολύ απ' των πρώτων και πολύ περισσότερο δεν υπάρχουν ούτε στεγανά ούτε μονιμότητα στις δύο κατηγορίες. Η εμπειρία των ΗΠΑ και της Αγγλίας το αποδεικνύουν. Με δυο λόγια επιχειρείται το μοίρασμα της φτώχειας.

Όσο για τη διαβόητη οικονομική ανάπτυξη -η οποία υποτίθεται ότι θα φέρει την ευημερία και

στους εργαζόμενους-, τα νέα από την κραταιά Γερμανία δείχνουν τον απατηλό χαρακτήρα της. Σε μια εποχή που ικανοποιητικές θεωρούνται οι αποδόσεις

των μετοχών που ξεπερνούν το εξωφρενικό 15%, οι άνεργοι έχουν ξεπεράσει το ρεκόρ της δεκαετίας του 30 και το εισόδημα των εργαζόμενων συρρικνώνεται ραγδαία.

Ο απασχολήσιμος είναι το πρότυπο του εργαζόμενου που θέλει να επιβάλει η κυριαρχία. Χωρίς σταθερή δουλειά, με αποδοχές ίσα για να επιβιώσει, πρακτικά χωρίς αφάλιση, δίχως καμιά εξασφάλιση. Μέσα σ' αυτό το εφιαλτικό σκηνικό που στήνουν τεχνοκράτες και χρηματιστές, μάντζερ κι εξέκιουτιβ, μόνη διέξοδος είναι οι ευρύτερες δυνατότες συλλογικές αντιστάσεις ενάντια στη δικτατορία του χρήματος. Η δύναμη έτσι κι αλλιώς, βρίσκεται στην ενότητα και την αλληλεγγύη.

Α.Γ.

“Αγνάντευε υπόπτως”

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

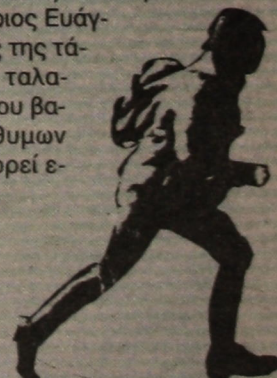
λους και φίλες της πρώτης εφηβικής ηλικίας: εμάς, τα πρόσωπα που “ακουμπούσε” πάνω τους τις ανησυχίες και τις αναζητήσεις του, ένας σταθερός κύκλος αναφοράς της συναισθηματικής του ζωής. Ζυγώνανε οι πιτυχιές του -μαζί τις τόσο ευοίωνες προοπτικές για τους ανθρώπους της γενιάς μας, ιδιαίτερα τους καλλιτέχνες - εντείνοντας το στρες και την μελαγχολική του φύση. Αυτά τα στοιχεία “βάπτισαν” οι φυσικοί και οι ηθικοί αυτοουργοί της δολοφονίας “επικίνδυνη ψυχασθένεια”. Πόσοι δεν έχουμε αισθανθεί την ανάγκη μιας βόλτας, την ανάγκη να παλέψουμε με την μελαγχολία και το στρες μας; Τότε, γιατί ζούμε ακόμη; Αλλά, δεν είχαμε την ατυχία να συναντήσουμε τον κύριο Λαγογιάννη ή κάποιον από τους όμοιούς του. Κάποιον από αυτούς που πιστεύουν - και τόσο συχνά το πραγματοποιούν - ότι η ζωή υποχωρεί μπροστά στην ηθική της έννομης τάξης. Σημασία έχει να λειτουργήσει το κλασσικό σχήμα της συμπεριφοράς: “καθήστε φρόνιμα, εσείς είστε φυσιολογικοί”. Θέλουν να πιστέψουμε ότι τα δάκτυλα που ήταν αφιερωμένα στην ερμηνεία του Μπαχ και του Σκαλάτι, έσφιξαν το τεράστιο μαχαίρι που κάποιος, από συναδελφική αλληλεγγύη, τοποθέτησε δίπλα στο άψυχο κορμί του Θοδωρή μας.

Τότε, προσπαθούσαμε να μάθουν όλοι ποιος ήταν ο Θοδωρής, αντιμετώπιζαμε με την απίστευτη ελαφρότητα, αν όχι συνειδητά εγκληματική συνεργεία ορισμένων μέσων ενημέρωσης. Τώρα, αφουγκραζόμαστε το παράπονο του αδικουμένου Θοδωρή μας να ζητάει όχι εκδίκηση, αλλά Δικαιοσύνη, προστασία από τις με ευκολία προτεταμένες κάνες των νόμιμα οπλοφόρων. Φτάνει πια.

10 Ιανουαρίου 1994 - τέλη Μάρτη 1997. Περισσότερες από 1000 μέρες από την δολοφονία του φίλου μας Θοδωρή Γιάκα, αλλά το παράπονο του μας ξεκουφαίνει. “Αγνάντευε υπόπτως” είπαν. Αγνάντευε σε έναν κόσμο που πια δεν αγναντεύει. Κάτι περισσότερο από 1000 μέρες και ο δολοφόνος του, ο κύριος Ευάγγελος Λαγογιάννης - αστυνομικός, φρουρός της τάξης, άριστος σκοπευτής, δολοφόνος ενός ταλα-ντούχου νέου μουσικού που η μελαγχολία του βαφτίστηκε με την βοήθεια των πάντα πρόθυμων Μ.Μ.Ε. “επικίνδυνη ψυχοπάθεια” - κυκλοφορεί ελεύθερος ανάμεσα μας.

Οι Φίλοι του Θοδωρή Γιάκα.

(Η δίκη του Λαγογιάννη συνεχίζεται από τη Δευτέρα στα δικαστήρια της Ευελπίδων)

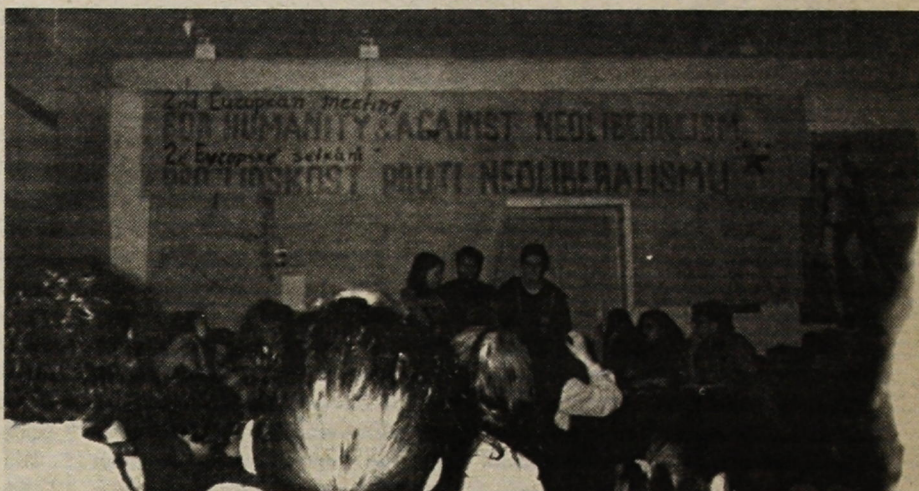
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΚΙ

2η Διεπαιρωτική Συνάντηση,

Για τη συνάντηση και το συντονισμό των αγώνων...

Από τις 25 ως τις 30 Μάρτη του '97, πραγματοποιήθηκε στην Πράγα η ευρωπαϊκή συνάντηση για την προετοιμασία της 2ης Διεπαιρωτικής Συνάντησης για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό. Συμμετείχαν εκπρόσωποι 100 περίπου ομάδων αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Ήταν κοινή επιθυμία σε όλους τους συμμετέχοντες η 2η Διεπαιρωτική Συνάντηση να προχωρήσει ένα βήμα περισσότερο από την 1η Διεπαιρωτική Συνάντηση που είχε πραγματοποιηθεί στη Chiapas, τον Αύγουστο του '96, προσπαθώντας παράλληλα να αντιμετωπιστούν κάποια από τα προβλήματα που είχαν προκύψει τότε. Θεωρώντας την 1η Συνάντηση ως μια πρώτη αναγνωριστική επαφή, τέθηκε ως στόχος της 2ης Συνάντησης η πραγματική συνάντηση, όχι η ανταλλαγή απόψεων κάποιων εκπροσώπων, αλλά η αλληλοκατανόηση και ο συντονισμός των αγώνων ενάντια στην παγκοσμιοποιημένη κυρίαρχη της βαρβαρότητας, η συνάντηση και ο συντονισμός των αγώνων για έναν καινούργιο κόσμο.

Τσέχοι αναρχικοί ενημερώνουν για την κατάσταση στη χώρα τους, κατά τη διάρκεια της συνάντησης της Πράγας (δεξιά)

Γενικό πρόγραμμα της Συνάντησης

Παρασκευή 25 Ιούλη: Στη Μαδρίτη αρχίζει η υποδοχή των συμμετεχόντων, ενώ το βράδυ θα πραγματοποιηθούν διάφορες εκδηλώσεις.

Σάββατο 26 Ιούλη: Το πρωί, συνεχίζεται η υποδοχή των συμμετεχόντων. Το απόγευμα θα πραγματοποιηθεί η ολομέλεια έναρξης και το βράδυ θα γίνει μεγάλη γιορτή.

Κυριακή 27 Ιούλη: Το μεσημέρι θα πραγματοποιηθεί διαδήλωση στη Μαδρίτη και

το απόγευμα οι συμμετέχοντες θα αναχωρήσουν με τρένα για τα υπόλοιπα 4 σημεία της συνάντησης (Βαρκελώνη, Αραγωνία, Ανδαλουσία).

Δευτέρα 28 έως Πέμπτη 31 Ιούλη: Ομάδες εργασίας στα διάφορα σημεία της συνάντησης.

Παρασκευή 1 και Σάββατο 2 Αυγούστου: Το πρωί της Παρασκευής, μεταφορά με τρένα όλων των συμμετεχόντων στο κατελιγμένο αγρόκτημα "El Indiano" (ένα από τα 5 σημεία της συνάντησης), διήμερη ολομέλεια κλεισίματος και μεγάλη γιορτή.

Κυριακή 3 Αυγούστου: Μεταφορά με τρένα όλων των συμμετεχόντων στη Μαδρίτη.

Η θεματολογία της Συνάντησης

Αποφασίστηκε να διατηρηθεί σε γενικές γραμμές η θεματική διαίρεση που υπήρχε στην 1η Διεπαιρωτική Συνάντηση, αλλά με αρκετές τροποποιήσεις. Έτσι, τα γενικά θέματα της 2ης Συνάντησης θα είναι έξι, σε κάθε τόπο θα υπάρχουν πάνω από ένα γενικά θέματα, ενώ επίσης προτείνεται να υπάρχει ως κοινό θέμα σε κάθε ομάδα εργασίας η δικτύωση των αγώνων. Τα έξι γενικά θέματα της Συνάντησης είναι τα ακόλουθα:

Α) Η νεοφιλελεύθερη οικονομία ενάντια στην ανθρωπότητα, οι ζωές μας πέρα από την οικονομία

Β) Οι κόσμοι μας και ο κόσμος τους

Γ) Οι αγώνες για την κουλτούρα, την εκπαίδευση, την πρόσβαση στην πληροφόρηση

Δ) Η γυναίκα και οι αγώνες της, ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχική κοινωνία

Ε) Οι αγώνες για τη γη και την οικολογία

ΣΤ) Ενάντια σε όλες τις μορφές περιθωριοποίησης

Η κάθε ομάδα εργασίας θα αφιερώσει όσο χρόνο κρίνει η ίδια σκόπιμο για να συζητηθεί το Δίκτυο, η δικτύωση των αγώνων.

Η προπαρασκευαστική συνάντηση της Πράγας προτείνει στις συζητήσεις για τη δικτύωση των αγώνων να υπάρχουν οι ακόλουθοι άξονες:

α) Το ζήτημα της Εξουσίας.

β) Νέες μορφές άσκησης της πολιτικής.

γ) Δικτύωση με ποιούς; Με ποιούς όρους;

δ) Μέθοδοι για εξασφάλιση της συμμετοχής των πάντοτε

αποκλεισμένων, δηλαδή των πιο καταπιεσμένων.

ε) Συγκεκριμένες προτάσεις.

Η γενική θεματολογία αποτελείται από τα έξι θέματα που προαναφέρθηκαν, αλλά φυσικά η ειδική θεματολογία παραμένει ανοιχτή σε προτάσεις για δημιουργία ιδιαίτερων ομάδων εργασίας. Η κατανομή των έξι γενικών θεμάτων στα πέντε σημεία της Συνάντησης καθώς και η κατάταξη των ειδικών θεμάτων που θα προταθούν, θα αποφασισθεί από τη διεθνή επιτροπή περιεχομένων, με βάση τις προτάσεις που θα αποσταλούν.

Οργανωτικά (και άλλα) της Συνάντησης

Η 2η Διεπαιρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό είναι μια διεθνής, κοινή οργάνωση των ομάδων αλληλεγγύης στον αγώνα των ζαπατίστας καθώς και ενδιαφερόμενων απόμων. Έχουν ήδη συγκροτηθεί διεθνείς επιτροπές για τις διάφορες πτυχές της διοργάνωσης (επαφές, περιεχόμενο, οικονομικά, πρακτικά, τύπος). Είναι μια Συνάντηση αυτοοργανωμένη, ανοιχτή στη συμμετοχή οποιου/ας αισθάνεται ανικανοποίητος/ή με την πραγματικότητα που μας έχει επιβληθεί και θέλει να αγωνιστεί για να την αλλάξει. Η Συνάντηση είναι ανοιχτή. Όποιος/α θα συμμετάσχει, θα συμμετάσχει ως άτομο. Δεν θα υπάρξουν ειδικές προσκλήσεις ούτε προνομιακή αντιμετώπιση οποιουδήποτε. Η Συνάντηση είναι ανοιχτή σε δημοσιογράφους, χωρίς όμως κεντρικές συνεντεύξεις τύπου. Το κάθε άτομο ή ομάδα εργασίας θα καθορίσει τις σχέσεις του με τους δημοσιογράφους εκφράζοντας αποκλειστικά τον εαυτό του/της. Ο στόχος της συνάντησης είναι η συνάντηση και η δικτύωση αγώνων, και όχι η παρουσίαση απόψεων. Για να αποτραπεί το φαινόμενο μακροσκελών εισηγήσεων, τα κείμενα απόψεων/προτάσεων/εμπειριών θα πρέπει να σταλούν στα ισπανικά και στα αγγλικά στην

έδρα της διεθνούς επιτροπής πρακτικών, στη Γρανάδα, μέχρι τις 31 Μάη. E-mail: ponencia@pangea.org

Οι εισηγήσεις πρέπει να είναι σε μορφή txt αν σταλούν μέσω Internet, ή σε μορφή asgi αν σταλούν σε δισκέτες. Πρέπει να σημειώνεται το γενικό θέμα, το θέμα της εισήγησης καθώς και από ποιόν προέρχεται. Οι εισηγήσεις πρέπει να έχουν έκταση μέχρι 10 σελίδων και μια περίληψη 5-6 σειρών. Στις ομάδες εργασίας θα διαβάζεται μόνο η περίληψη, καθώς τα πλήρη κείμενα των εισηγήσεων θα βρίσκονται στη διάθεση του καθενός 2 σχεδόν μήνες πριν τη Συνάντηση, στη σελίδα της Συνάντησης στο Internet: (WWW.PANGAEA.ORG/ENCUENTRO)

ενώ προτιμούνται κείμενα συλλογικά από ατομικά και κείμενα εμπειριών αγώνων από θεωρητικά. Τα αποτελέσματα όλων των ομάδων εργασίας θα δημοσιοποιηθούν σε βιβλίο που θα εκδοθεί μετά τη Συνάντηση, όπου θα περιέχονται όλες οι διαφορετικές απόψεις που θα ακουστούν. Κατά τη διάρκεια της Συνάντησης, θα κυκλοφορεί σε κάθε σημείο της Συνάντησης καθημερινό δελτίο ενημέρωσης που θα περιέχει περίληψη των όσων συζητούνται στα υπόλοιπα σημεία.

Η διοργάνωση της Συνάντησης θα βοηθήσει οικονομικά όσους έχουν προβλήματα για να συμμετάσχουν. Ήδη υπάρχουν επαφές με κινήματα βάσης σε ολόκληρο τον κόσμο, (κίνημα ακτημόνων Βραζιλίας, κινήματα ινδιάνων σε όλη την αμερικανική ήπειρο, κίνημα για τους μετανάστες "χωρίς χαρτιά" στη Γαλλία κλπ). Η διεθνής επιτροπή επαφών πρέπει να

αναζητήσει τις περισσότερες δυνατές επαφές με κινήματα και άτομα σε ολόκληρο τον κόσμο (οι ελληνικές επιτροπές πχ θα πρέπει να αναζητήσουν επαφές στα Βαλκάνια) ενώ παράλληλα η Συνάντηση της Ισπανίας θα προσπαθήσει να συντονιστεί με άλλες ανάλογες πρωτοβουλίες (όπως τα ιστοφόρα που θα ξεκινήσουν για τη Chiapas στα μέσα Απρίλη, ή η συνάντηση που θα πραγματοποιηθεί στα μέσα Αυγούστου στη Βρετανία), καθώς και με κινήσεις αντίστασης, όπως οι πορείες ενάντια στον αποκλεισμό και την ανεργία που θα καταλήξουν στα μέσα Ιούνη στο Άμστερνταμ, τις μέρες που θα γίνεται η αναθεώρηση της συνθήκης του Μάαστριχτ (έχει ήδη εξασφαλισθεί η παρουσία στο Άμστερνταμ εκπροσώπων του FZLN).

Να σπείρουμε την ελπίδα και την αντίσταση σε κάθε τόπο!

Για περισσότερες πληροφορίες:

Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, (Θεσσαλονίκης)
Τηλ-Fax: (031) 257364
E-mail: nautilus@otenet.gr
Τ.Θ. 50042, Τ.Κ. 54013, Θεσσαλονίκη

Η Επιτροπή συναντιέται κάθε Τρίτη, στις 7.00μμ, στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13).

Ο Αλβανικός Μάρτης...

Εφημερίδα ΑΛΦΑ 5 Απριλίου 1997

Οι τρεις βδομάδες του Μαρτίου που συγκλόνισαν την Αλβανία, με την ένοπλη λαϊκή εξέγερση κατά του διεφθαρμένου καθεστώτος Μπερίσα, δίνουν τον αβίαστο χαρακτηρισμό του Αλβανικού Μάρτη. Οι εξεγερμένοι του Νότου ανάγκασαν το ολοκληρωτικό καθεστώς του αλβανού προέδρου Σαλί Μπερίσα, σε μέγιστες υποχωρήσεις και στρατηγική καθίζηση.

Την Πέμπτη 13 Μαρτίου το αλβανικό κράτος, όπως αυτό ταυτιζόταν με το μηχανισμό του Μπερίσα, είχε περιορισθεί σε λίγα τετραγωνικά χιλιόμετρα, στο κέντρο των Τιράνων και στην ουσία στη λεωφόρο Ντεσμορέτ. Όλα βρίσκονταν ένθεν και ένθεν, τα κυβερνητικά κτίρια και το προεδρικό. Τέσσερα χιλιόμετρα απείχαν οι περιοχές της αλβανικής πρωτεύουσας που ξεσηκώνονταν και είκοσι ώρες περίπου κράτησε η πιο ρευστή κατάσταση εξουσίας, που έτεινε στα όρια του κενού. Η αίσθηση της γεωμετρικής κατάλυσης κάθε κρατικής εξουσίας σε οδηγούσε να πιθανολογήσεις την επικείμενη και πλήρη κατάρρευση της.

Για αρκετούς η καθυστέρηση είχε γίνει τις προηγούμενες τρεις μέρες και οι βόρειοι πραιτοριανοί συγκροτούνταν και εξοπλίζονταν υπό την καθοδήγηση του περιβόητου Σαμπάν Μέμια. Το άλλο στήριγμα του Μπερίσα είναι η Μυστική Υπηρεσία SHIK και ο επικεφαλής της Μπασκίμ Γκαζιντέντε. Τον κύκλο προστασίας του ενισχύει η προεδρική φρουρά, με τα πιο στενά, πιστά και συγγενικά του πρόσωπα. Η τρομοκρατία που εξαπολύουν στα Τίρανα από τα βόρεια προάστια και το απειλούμενο αιματοκύλισμα του αλβανικού λαού φοβίζουν τον κόσμο και δίνουν άλλοι στους πρώην κομμουνιστές να κάνουν στροφή, φοβούμενοι και αυτοί ένα λαϊκό κύμα εξέγερσης που δεν ελέγχουν.

Τις κρίσιμες αυτές ώρες οι πρώην κομμουνιστές είναι ξεκάθαροι στην οπτική και πρακτική τους. Ο οργανωτικός γραμματέας του Σοσιαλιστικού Κόμματος Ντόκκε - που ως πανίσχυρος υπουργός εσωτερικών του χοτζικού καθεστώτος είχε καταστεί τις κινητοποιήσεις της τότε αντιπολίτευσης - είναι συγκεκριμένος, λέγοντας ότι οι Σοσιαλιστές δεν είναι υπέρ βίαιων και ένοπλων ενεργειών, αλλά αντίθετα επιδιώκουν τη συνταγματική νομιμότητα των κινήσεών τους. Επιλέγουν έτσι το συμβιβασμό με τον Μπερίσα και την ανάληψη της κάλυψης του κενού εξουσίας από το μηχανισμό της πρώην χοτζικής Μυστικής Υπηρεσίας Σιγκιουρίμι. Σαφέστατα, οι πρώην κομμουνιστές, έχοντας πείρα και παράδοση στην ανάπτυξη μηχανισμών εξουσίας, αφού εκμεταλλεύθηκαν τη δυναμική της λαϊκής εξέγερσης, έσωσαν το σύστημα εξουσίας στην Αλβανία και ανήλθαν στη θέση του κυβερνητικού εταί-

ρου του Δημοκρατικού κόμματος του Σαλί Μπερίσα. Σχηματί-

στηκε έτσι ένα πολυσύνθετο σκηνικό ισορροπίας, με υπόβαθρο μια πολύμορφη πάλη εξουσίας και το Νότο να δηλώνει αποφασιστικότητα για την ικανοποίηση των αιτημάτων του.

Από το χοτζικό στο μπερισικό καθεστώς

Μετά τις εκλογές του Μαρτίου του 1992 και την άνοδο του Μπερίσα στην εξουσία, μια νέα εξουσιαστική ομάδα συγκροτήθηκε, κυρίως από τα βόρεια της χώρας και τη γενέθλια περιοχή του Μπερίσα, αποτελώντας το νέο στελεχικό δυναμικό της νέας αλβανικής εξουσίας. Στην ουσία συγκροτήθηκε ένας μηχανισμός πραιτοριανών, δίκην επικυρίαρχων στα Τίρανα, σε δύο σκέλη. Στο ένα το δυναμικό των μελών του Δημοκρατικού Κόμματος και του κρατικού μηχανισμού και στο άλλο η Μυστική Υπηρεσία SHIK. Ένας μηχανισμός μαζικής τρομοκρατίας του Αλβανικού λαού. Οι Αλβανοί πίστεψαν στη νέα εποχή, που σηματοδοτήσε η αλλαγή του '92, αλλά είδαν τα όνειρά τους, όχι μόνο να διαψεύδονται, αλλά να διαλύονται σε μια νύχτα.

Μια ολόκληρη γενιά (πλειοψηφία στον αλβανικό λαό), που γεννήθηκε την εποχή του χοτζικού καθεστώτος, πίστεψε το απατηλό όνειρο της καπιταλιστικής δημοκρατίας. Αυτό που είδε να ακολουθεί ήταν η μιζέρια, η φτώχεια, η μετανάστευση, ο ρατσισμός στα ξένα και το αστυνομικό κράτος στο εσωτερικό. Η μόνη προσφερόμενη διέξοδος ήταν η πυραμδικά παρατραπεζικά σχήματα, όπου πέρα από τα όνειρά της επένδυσε και όλες τις οικονομίες της. Αντί για άσπρη μέρα είδαν τη "χώρα των αετών" να μετατρέπεται σε "χώρα των αετονύχτων".

Πρωτόγονα και άσφαλα, ο καπιταλισμός στην Αλβανία βασίστηκε στην παροχή ψεύτικων ελπίδων ευημερίας στο σύνολο του αλβανικού λαού. Με τα παρατραπεζικά σχήματα, ο Σαλί Μπερίσα είχε ένα ισχυρό όπλο στα χέρια του, ικανοποιώντας πρόσκαιρα τους καταθήμες και αποκρύβοντας τη σκληρή πραγματικότητα. Αυτό που στην ουσία είχαμε στην Αλβανία του '92- '97 ήταν η ιδιαίτερης έντασης εκμετάλλευση και συσσώρευση κεφαλαίου, ή απλά, πήραν πολλά από πολλούς σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Η μεγάλη διαφορά και τα δια-

πλεκόμενα συμφέροντα κυβερνητικών και μαφioζων οδήγησε την Αλβανία να έχει γίνει μια τεράστια αρένα λαθρεμπορίου όπλων και ναρκωτικών (με την εμπλοκή αστυνομικών και στρατιωτικών δυνάμεων), καθώς και καυσίμων καιτσιγάρων (με την εμπλοκή στελεχών του Δημοκρατικού Κόμματος και της κυβέρνησης - βλέπε εταιρεία Σκιπόνια), όπως και δεξαμενή ξεπλύματος χρημάτων. Στην αντίπερα όχθη, το σύνολο των χαμηλών στρωμάτων, του αγροτικού πληθυσμού και των προλεταρίων.

Η αρχή του τέλους

Τα πράγματα άρχισαν να διαφαίνονται μετά τις εκλογές βίας και νοθείας της 26ης Μαΐου 1996 και όταν άρχισαν να έρχονται στην επιφάνεια στοιχεία που αφενός σκιαγραφούσαν τα διαπλεκόμενα συμφέροντα και αφετέρου έκαναν ορατή στον ορίζοντα την προοπτική του επικείμενου τέλους των πυραμίδων. Η αρχή του τέλους σηματοδοτείται από την έκθεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου που επισημαίνει τους κινδύνους κατάρρευσης και συνοδεύεται και από συγκεκριμένες απειλές για διακοπή των οικονομικών σχέσεων Δ.Ν.Τ. και Αλβανίας.

Τον Δεκέμβριο πτωχεύει η πρώτη παρατραπέζα, η "Σούντια" και τον Ιανουάριο κλείνουν δύο ακόμη, η "Τζαφίρι" και η "Πόπουλιτ". Στις 16 Ιανουαρίου, αρχίζουν οι πρώτες διαμαρτυρίες στον Αυλώνα και πρωταγωνιστούν απλοί άνθρωποι, μετανάστες και, δευτερευόντως, μεσαία στρώματα. Οι Αλβανοί, που με τόσο κόπο, αποταμίευαν χρήματα για ένα καλύτερο αύριο - όσο γίνεται όμως πιο γρήγορα -, βλέπουν να τους κλέβει τον ιδρώτα τους μια κάστα ανθρώπων, και, μη έχοντας πια τίποτα άλλο να χάσουν, μετατρέπουν την απελπισία και την πίκρα τους σε οργή κατά της διεφθαρμένης και διαπλεκόμενης εξουσίας του καθεστώτος Μπερίσα. Και όσο πιο καθολικά βίωσαν την εκμετάλλευση, τόσο περισσότερο γενικευμένα και δυναμικά εξεγέρθηκαν κατά του ολοκληρωτικού καθεστώτος Μπερίσα, τον οποίο θεώρησαν ως τον αποκλειστικό υπεύθυνο της απάτης σε βάρος ολόκληρου του Αλβανικού λαού. Στα συντρίμια μιας τέτοιας χώρας δεν διαμαρτύρεσαι ούτε με πορείες, ούτε με σφυρίχτρες.

Τα Καλάσνικοφ γίνονται το σύμ-

βαθρο ή πολιτική συγκρότηση, πήρε την τύχη του στα χέρια του, σχηματίζοντας μια ξεκάθαρη λαϊκή εξέγερση, απειλώντας άμεσα ένα ολόκληρο καθεστώς.

Πέρα από τους πρώην χοτζικούς, ή ακόμη και τους τοπικούς κομματάρχες του Δημοκρατικού Κόμματος, αλλά και τα μέλη των τοπικών κυκλωμάτων, υπάρχει αυτή η γενιά των Αλβανών καβαλάρηδων που συντάραξε την Αλβανία τον Μάρτη. Οι διαθέσεις του κόσμου φαίνονται ξεκάθαρα σε ένα γεγονός, που έλαβε χώρα στις 25 Ιανουαρίου στην πόλη Λούζνια, τότε που οργισμένοι κάτοικοι επιτέθηκαν στον πρόεδρο του Δημοκρατικού Κόμματος και αντιπρόεδρο της κυβέρνησης, Τριτάν Σέχου, διαπομπεύοντάς τον δημόσια με ένα πράσο στο στόμα και ένα στα οπίσθιά του. Οι συγκρούσεις μεταφέρονται μέσα στα Τίρανα, όταν έρχονται αντιμέτωποι διαδολωτές με αστυνομικούς.

Στις 30 Ιανουαρίου τα κόμματα της αντιπολίτευσης σχηματίζουν το "φόρουμ για την δημοκρατία" - την κομματική ομπρέλα διαμαρτυρίας, δηλαδή. Στις 6 Φεβρουαρίου αρχίζουν οι επιθέσεις πολιτών σε αστυνομικά τμήματα στον Αυλώνα, η κορύφωση όμως της εξέγερσης σημειώθηκε τη νύχτα της 28ης Φεβρουαρίου προς την πρώτη Μαρτίου, με τις μαζικές συγκρούσεις των πολιτών με τις κυβερνητικές δυνάμεις και την πρώτη είσοδο σε αποθήκη όπλων στον Αυλώνα.

Μάρτης με εξεγέρσεις στην Αλβανία

Ο Μπερίσα στις 2 Μαρτίου επιβάλλει κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, δηλώνοντας σαφέστατα ότι δεν είναι αντιμέτωπος με μία απλή διαμαρτυρία, αλλά με ολόκληρες περιοχές της χώρας, εχθρικές προς αυτόν. Η κομματική αντιπολίτευση, με λίγες δυνάμεις στις διμηνες κινητοποιήσεις, βγαίνει και ζητάει υπηρεσιακή κυβέρνηση τεχνοκρατών, που θα οδηγήσει στη διεξαγωγή νέων εκλογών. Η κατάσταση παραπέμπει σε λατινοαμερικάνικα καθεστώτα. Απαγορεύονται οι δημόσιες συγκεντρώσεις άνω των τεσσάρων ατόμων. Απαγορεύεται η κυκλοφορία από τις οχτώ το βράδυ έως τις επτά το πρωί, δίνεται στην αστυνομία το ελεύθερο για χρήση πυρών και θέτονται περιορισμοί στον τύπο, με αποτέλεσμα να κυκλοφορούν μό-

νο οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, αποτελώντας, μαζί με την κρατική ραδιοτηλεόραση, τις μόνες πηγές πληροφόρησης.

Τα Τίρανα αστυνομικοκρατούνται ενώ ήδη περιοχές του Νότου αρχίζουν και τίθενται εκτός ελέγχου των κυβερνητικών στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων. Την επιβολή της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης αναλαμβάνει ένα μικτό κατασταλτικό σώμα, αποτελούμενο από τις ένοπλες μονάδες του Υπουργείου Εσωτερικών, των Μυστικών Υπηρεσιών SHIK και των Αλβανικών ΜΑΤ Ζαμπίστ, με επικεφαλής τον Μπασκίμ Γκαζιντέντε, έναν πρώην μαθηματικό και πρόεδρο της Ένωσης Μουσουλμάνων Διανοούμενων, που προβιάστηκε σε στρατηγό.

Την Τετάρτη 5 Μαρτίου η κυβέρνηση αναγνωρίζει το πρόβλημα που έχει στις περιοχές των Αγίων Σαράντα, του Αργυροκάστρου, του Αυλώνα, του Δέλβινου, του Φιέρι και επιρρίπτει ευθύνες σε διοικητές μονάδων, ενώ αποπέμπει τον γενικό στρατιωτικό επιτελάρχη, Σέμε Κοσόβα. Η μέρα αυτή όμως είναι σημαντική, γιατί στην ουσία έκρινε την αδυναμία των κυβερνητικών δυνάμεων να ελέγξουν τις περιοχές του Νότου.

Οι κυβερνητικές στρατιωτικές επιχειρήσεις στο Δέλβινο - με σκοπό την αποκοπή της επικοινωνίας Αγίων Σαράντα - Αργυροκάστρου, συνοδεύτηκαν από φοβερή αποτυχία, παραχωρώντας πλέον το πεδίο ελεύθερο στους εξεγερμένους και στην εδαφική ενοποίηση των εξεγερμένων περιοχών. Το ανεξέλεγκτο και η διάσπαρτη κατάσταση στους εξεγερμένους είναι το πρώτο που φοβίζει την αλβανική εξουσία, αλλά και τους διάφορους δυτικούς υποστηρικτές της.

Την ίδια μέρα, ο εκφραστής του αμερικάνικου κεφαλαίου, η εφημερίδα της Ουάσιγκτον, η "Γουόλ Στρητ Τζέρναλ", παρομοιάζει την κατάσταση στην Αλβανία με εκείνη της εξέγερσης στο Λος Άντζελες και προσπαθεί να εμφανίσει τους εξεγερμένους ως υποκινούμενους από τους πρώην κομμουνιστές και τη μαφία. Μόνο που, δυστυχώς για αυτούς, δεν είναι έτσι. Είναι ένας κόσμος που πήρε τα όπλα στα χέρια του, όχι για να παίξει, αλλά για να τα στρέψει εναντίον του καθεστώτος Μπερίσα. Οι πολιτικές ελλείψεις αυτής της λαϊκής εξέγερσης είχαν επίπτωση στη μορφοποίησή της και έδωσαν χώρο στην κομματική αντιπολίτευση για να προβεί στις 6 Μαρτίου στο πρώτο βήμα της συμφωνίας της με τον Αλβανό πρόεδρο.

Βήματα οργάνωσης των εξεγερμένων

Η αποφασιστικότητα, όμως, των εξεγερμένων, οδήγησε στη συγκρότηση των λαϊκών επιτροπών σωτηρίας, που διεκδικούν συγκεκριμέ-

συνέχεια στην τελευταία σελίδα του ένθετου

Εξεγερμένος Αλβανικός Νότος: Καλάσνικοφ / χαρούμενα και οργισμένα πρόσωπα / μπέσα / ριπές / μπλόκα / μερσεντές / κασίς / διαβατήρια / τα λεφτά μας πίσω / το κεφάλι του Μπερίσα.

Σκόρπες λέξεις, εικόνες, αισθήσεις από ένα ταξίδι σε μια ασύλληπτη λαϊκή εξέγερση, όπου οι αναλύσεις, οι εκτιμήσεις, τα πολιτικά συμπεράσματα σπάζουν τα ρούτρα τους στο μπλόκο της ορμής ενός ολόκληρου λαού.

Περνώντας τα σύνορα ή από το κράτος της "έννομης τάξης" στην πραγματικότητα του Καλάσνικοφ

Καλάσνικοφ. Αυτή είναι η πρώτη εικόνα που αντικρίζουμε με το που πατάμε το πόδι μας στο αλβανικό έδαφος. Αυτή θα είναι και η τελευταία, λίγες μέρες μετά. Στην άκρη της τάβλας, που ενώνει το καράβι που μας έφερε από την Ηγουμνίτσα, με το λιμάνι των Αγίων Σαράντα, βρίσκονται τρηγύρω οπλισμένοι αλβανοί που απλώς παρατηρούν. Δε γίνεται κανένας έλεγχος. Τραυματίες περιμένουν να επιβιβαστούν και να φύγουν αμέσως για την Κέρκυρα. Ανάλογη θα είναι η κατάσταση και στην επιστροφή από την Κακαβιά, όπου στο ελληνικό φυλάκιο ασθενοφόρα θα αναμένουν τους πυροβολημένους, χτυπημένοι από αδέσποτες σφαίρες οι περισσότεροι. Εκεί, λίγα μόλις εκατοστά και μία καγκελόπορτα θα χώριζαν τις κάνες των περιστροφών (τα Καλάσνικοφ ήταν στο αυτοκίνητο δέκα μέτρα πιο κάτω) των αλβανών που μας συνόδευαν, από τα μικρόφωνα του Σκάι. Μόλις μια δρασκελιά και μια επιδείξη διαβατηρίων για να περάσουμε από μια πιθανότητα θανάτου, άμεσα διακριτή και ανέμελη, σε μια βεβαιότητα ζωής, όπου μπορούμε να πεθάνουμε καθημερινά. Εννοείται πως στην Κακαβιά δεν υπάρχει αλβανικό φυλάκιο (για την ακρίβεια είναι εντελώς άδειο) ενώ στο ελληνικό, οι ελληνοψυχολογικοί, βέβαιοι για τον εαυτό τους, δεν μας κάνουν κανέναν έλεγχο. Την ίδια στιγμή που οι ένοπλοι αλβανοί στους Αγίους Σαράντα, δεν έχουν τίποτα να χάσουν, δεν αναζητούν σιγουριά, οι ένοπλοι Έλληνες στην Κακαβιά είναι απολύτως βέβαιοι για όλα. Αντίκρουν για "καθαρίσουν" τους ανωτέρους τους, που μισούν, δηλώνουν πρόθυμοι να μπουν "μέσα" και να καθαρίσουν τους "κατοσπλάδες". "Ας έλεγαν μόνο ποιος θέλει να πάει εθελοντικά στην Αλβανία, και θα βλέπαμε" λέει χαμογελώντας ένας ΟΕΚάς, ενώ λίγες ώρες αργότερα ένας άλλος στην Ηγουμνίτσα βαρυγκομάει που έχει υπηρέσια και δεν μπορεί να πάει στο μπαρ με τις αλβανίδες. "Από εφημερίδα;", ρωτάει. "Και γω με εφημερίδα είμαι. Τη Χρυσή Αυγή" συμπληρώνει χαμογελώντας.

Μία και μοναδική εξουσία: των όπλων

Σ' ολόκληρο τον αλβανικό νότο, δεν υπάρχει αστυνομία, δεν υπάρχει στρατός, φυλακές, δικαστήρια, δεν υπάρχει ίχνος κρατικής ή διοικητικής εξουσίας. Παντού κυριαρχεί η μονοκρατορία των όπλων. Οι πάντες είναι οπλισμένοι, κυκλοφορούν με Καλάσνικοφ στις μερσεντές, στους δρόμους, με αυτόματα, με πιστόλια, με κινέζικα ΤΤ (από δύο και πάνω και πάντα οπλισμένα) χωμένα μπροστά και πίσω στο παντελόνι, μέσα στο σακάκι. Ο ακριβής αριθμός τους είναι αδύνατον να εξακριβωθεί. Κάποιοι μιλούν για πάνω από τέσσερα εκατομμύρια. Το βέβαιο είναι πως έχουν ανοιχτεί όλα τα αστυνομικά τμήματα, οι στρατιωτικές αποθήκες, τα εργοστάσια κατασκευής ή συναρμολόγησής τους. ('Ενα απ' αυτά, κατασκευής Καλάσνικοφ στην Πολυντά, άδειασε από τα πρώτα). Το ερώτημα πόν αυτόματα ακολουθεί για το πώς έφτασαν όλα αυτά τα όπλα στα χέρια των ανθρώπων, είναι λίγο πολύπλοκο να απαντηθεί. Γεγονός είναι πως μαζικές επιθέσεις ή άλλες καλά οργανωμένες βίαιες ενέργειες δεν έγιναν. Είναι χαρακτηριστικό πως το απόγευμα του Σαββάτου της πρώτης Μάρτη, 5-6 άτομα άρχιζαν να πετροβολούν το αστυνομικό τμήμα των Αγίων Σαράντα, όπου βρίσκονταν περί τους 100 πάνοπλους αστυνομικούς. Ο διοικητής ζήτησε επανειλημμένα οδηγίες από τον υπουργό Δημόσιας Τάξης στα Τίρανα για να εισπράξει την απάντηση "θα σας ειδοποιήσουμε". Η ειδοποίηση αυτή -για το πώς θα αντιδράσουν δηλαδή- δεν έφτασε ποτέ, ενώ αντίθετα διατάχθηκαν να φύ-

γουν. Έτσι οι αστυνομικοί εγκατέλειψαν το Τμήμα και το μεγαλύτερο μέρος των όπλων. Οι μουσικοί αστυνομικοί της SHIK -περί τους πενήντα και όλοι γνωστοί- είχαν εξαφανιστεί πολύ νωρίτερα.

Ανάλογη ήταν η περίπτωση της ναυτικής βάσης των Αγίων Σαράντα, όπου όταν ο διοικητής έλαβε την πληροφορία για επίθεση, ενημέρωσε τα Τίρανα και πήρε την απάντηση: "Θα λάβετε εντολές". Οι εντολές τελικά δεν δόθηκαν και το αποτέλεσμα ήταν να παραδοθεί ουσιαστικά ολόκληρος ο οπλισμός και να βρεθεί σωριασμένος καταγής σε ένα άπλωμα, όπου ο οποιοσδήποτε επιθυμούσε πήγαινε και έπαιρνε ό,τι υπήρχε. Ένας ναυτικός χάρτης της Αλβανίας με την ένδειξη "άκρως απόρρητο" βρέθηκε αρκετές μέρες μετά στα χέρια δύο γάλλων δημοσιογράφων που απλώς έκαναν μια βόλτα κατά 'κει. Ένα τετράδιο με στοιχεία για τη διακίνηση πολεμικού υλικού κείτονταν σκισμένο σ' ένα κατεστραμμένο και λεηλατημένο στρατόπεδο σε μειονοτικό χωριό της Δρόπολης, εν μέσω ανοιγμένων στρατιωτικών φορητών με σκασμένα λάστιχα.

Το όπλο, στη Νότια Αλβανία τουλάχιστον, καταλαμβάνει το σύνολο της καθημερινότητας των ανθρώπων, για την ακρίβεια το όπλο ΕΙΝΑΙ η καθημερινότητα. Ο κάθε άνθρωπος βλέπει, ακούει, αγγίζει, χρησιμοποιεί το όπλο -απασχολεί δηλαδή τις αισθήσεις του- με την ίδια συχνότητα που σε μια άλλη κοινωνία την ίδια θέση κατέχει πιθανόν το τοιγάρο, για παράδειγμα. Η ίδια η ζωή περιστρέφεται γύρω απ' αυτό: τα παιδιά έχουν βρει ένα διασκεδαστικό παιχνίδι (εξάλλου

και χαζεύουμε από τα μεγάλα παράθυρα με τις συνόχες τζαμαρίες δίχως πατζούρια το "πανηγύρι" ριπών και λάμπων που αποτελεί μάλλον γιορτή χαράς γι' αυτούς που το στήνουν).

Είναι πραγματικά απίστευτο το πώς ο φόβος και η τρομοκρατία του όπλου που σημαίνει θάνατο στην κατοχή ενός "οργάνου" κάποιος "αναγνωρισμένης" αρχής, μετατρέπεται στην Αλβανία σε κοινότυπο και αναπόσπαστο στοιχείο "ζωής" του χώρου. Το πώς το όπλο γίνεται χαβαλές και πηγή παρανοϊκής ευχαρίστησης.

Μπλόκα σ' ένα ταξίδι στο χρόνο

Η μετάβαση από μια άλλη χώρα στην Αλβανία, και ιδίως στην Αλβανία αυτών των ημερών, αλλά και η μετακίνηση από πόλη σε πόλη αποτελούν περισσότερο διαδρομές στο χρόνο, παρά στο χώρο. Ένας σύγχρονος άνθρωπος μιας μέσης ηλικίας είναι μάλλον ατίθαιο να πιστέψει αυτά που περνούν μπροστά από τα μάτια του, αυτά που μια μηχανή του χρόνου θα τοποθετούσε γύρω στο 1920, μαζί με γνώριμες παραστάσεις του δυτικοευρωπαϊκού σήμερα: ένα Λαντ Ρόβερ βρίσκεται στο ίδιο πλάνο με ένα βόδι και ένα άροτρο, μια μερσεντές φρενάρει για να διασχίσει το δρόμο μια αγελάδα, το φιλοευρωπαϊκής αισθητικής του κίτς ξενοδοχείο αρχίζει εκεί που τελειώνει μια πολυκατοικία κτηνώδους σοσιαλισμού, ο τύπος με το γυαλί, την κάμπριο μερσεντές και τα λαϊκά προσπερνάει ένα παράπηγμα- "μπακάλικο" μισο-άδειο, τα πολυβολεία-αυγά του Χότζα βρίσκονται παραταγμένα στη μέση του κάμπου της Δρόπολης που κανείς δεν καλλιεργεί, η γιαγιά με το παραδοσιακό ηπειρώτικο τσεμπέρι μιλάει κάτω από ένα φοίνικα με κινητό, ο βουλευτής γράφει στο πέτρινο δωμάτιο με τις εικόνες και τα κεντήδια σε φορητό υπολογιστή, σε μια κατάξερη πλαγιά στη μέση του πουθενά κάποιοι προσπα-

δεν πηγαίνουν σχολείο πια), οι μεγάλοι έχουν βρει σε αρκετές περιπτώσεις ένα μέσο "άθλησης". Στο δρόμο συναντάς παρέες που πηγαίνουν για σκοποβολή, κάποιοι σημάδευαν το σταυρό της εκκλησίας των Αγίων Σαράντα μέρα μεσημέρι και αστεινόνταν μεταξύ τους, κάποιοι άλλοι -γύρω στους δέκα καλοντυμένους αλβανούς- είχαν παραταχθεί κάθεται στον ορεινό δρόμο μεταξί Βουνού και Χειμάρρας, όπου είχαν στήσει μπλόκο με μερσεντές και τζιπάκια, και έκαναν σκοποβολή. Βεβαίως από την αντίθετη πλευρά, εκεί που στόχευαν δηλαδή, θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να εμφανιστεί κάποιο αυτοκίνητο. Οι λιγότερο αναμειγμένοι στο κεφάλαιο "όπλα" τα χρησιμοποιούν για αυτοάμυνα. Δεν τα επιδεικνύουν και οι περισσότεροι οι έχουν σπίτι τους για το φόβο της ληστείας. Οπλισμένοι πάντως και πλήρως εξοικειωμένοι με τα όπλα, ήταν και στο παρελθόν οι αλβανοί. Η εξέγερση όμως τους έδωσε τη δυνατότητα να αντικαταστήσουν τα παλιά όπλα με κάπως πιο σύγχρονα.

Κατά τη διάρκεια της μέρας οι ριπές των Καλάσνικοφ είναι κάπως αραιές. Ρίχνουν από την πλακόστρωτη παραλία των Αγίων Σαράντα προς τη θάλασσα, ρίχνουν από τα υψώματα τρηγύρω, ρίχνουν από τις πλαγιές του Αργυροκάστρου, από το ύψωμα δίπλα στο ελληνικό προξενείο, ρίχνουν από το λιμάνι του Αυλώνα, ρίχνουν οπουδήποτε σ' ολόκληρη τη διαδρομή προς το Φίερι.

Μετά τις 6-7 το απόγευμα ακολουθεί κάθε βράδυ ελληνικό χριστιανικό Πάσχα. Απαντώντας τροχιοδεικτικά πυρά φωτίζουν τη θάλασσα, ριπές Καλάσνικοφ πληθαίνουν και σιγανό χωρικό κανείς να καταλαβαίνει το λόγο, κάποια μπορεί να πετύχει κάποιον που έτυχε να κυκλοφορεί, κάποια άλλη μπορεί να σπάσει μια τζαμαρία ξενοδοχείου. Στο "ευρωπαϊκών" προδιαγραφών παραλιακό ξενοδοχείο του Αυλώνα καθόμαστε

τον κίνδυνο, με το ακατανόητο. Αυτοί που σε σταματάνε μπορεί να είναι οτιδήποτε, αν και δείχνουν περίπου όλοι ίδιοι. Είναι πιθανόν να πρόκειται για εξεγερμένους κατοίκους των Αγίων Σαράντα που με Καλάσνικοφ και άγριο ύφος ελέγχουν όποιον μπαίνει στην πόλη τους -που σκάνε στα γέλια και αγκαλιάζουν τον αλβανό που μας συνοδεύει, φίρμα των ελληνικών καναλιών-, και που τελικά σε αφήνουν να περάσεις χωρίς να σου δώσουν καμία σημασία. Μπορεί να είναι μια ομάδα ενόπλων που σε σταματάνε στο μέσο μιας σχετικά "δυσκόλης" διαδρομής στην πλευρά της Αδριατικής, σ' ένα ορεινό απομονωμένο σημείο έξω από τη Χειμάρρα, και θέλουν απλώς να σε κλέψουν. Όταν αναγνωρίζουν αυτούς που σε συνοδεύουν χαιρετιούνται εγκάρδια, συζητούν μεγαλόφωνα και με έντονες χειρονομίες, και έχεις την εντύπωση πως συμφώνησαν κάτι και φεύγετε όλοι μαζί. Αυτοί όμως μπαίνουν στα τζιπ και τις μερσεντές τους και φεύγουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Όταν ζητάς να μάθεις τι έγινε, η απάντηση είναι η ίδια: "Τι ρωτάς; Όλο ρωτάς, ρωτάς. Μη σε νοιάζει". Λίγο μετά μαθαίνεις πως ήταν οι χειρότεροι "μαφιόζοι" του Αυλώνα.

Μπορεί ακόμα να είναι ένα "μικτό" μπλόκο από αλβανούς με πολιτικά και Καλάσνικοφ και κάποιους άλλους με στολές της Αστυνομίας χωρίς όπλα που κάτι ρωτάνε τον οδηγό του λεωφορείου έξω από τον Αυλώνα και αυτό είναι όλο, ή ένα μπλόκο από οπλισμένους αστυνομικούς -που παρέμειναν και μετά την εξέγερση- σε μια πόλη που βρίσκεται μίαν ανάσα από τον Αυλώνα, το Φίερι. Είναι επίσης πιθανό να κάνουν μπλόκο έξω από την Κακαβιά, στο δρόμο προς Αργυροκάστρο, με μόνο στόχο τη ληστεία και να μην πυροβολήσουν όταν αποφασίσεις να περάσεις χωρίς να σταματήσεις, όπως είναι πιθανό να θέλουν κάτι συγκεκριμένο, μια ρεζέρβα αυτοκινήτου έξω από το Βουνό, ή ακόμα να αποφασίζουν -έτσι ξαφνικά- μια παρέα ανθρώπων με Καλάσνικοφ να ελέγξουν την είσοδο στο Τεπελένι ή στη Λούσνια. Από τους Αγίους Σαράντα προς τον Αυλώνα, και περνώντας από τη Λούσνια, το Τεπελένι, το Φίερι, υπάρχουν πολλά παρατημένα μπλόκα με τανκς, αντιαρματικά και κορμούς δέντρων προς την άκρη του δρόμου. Στο Εμάιε το άρμα ήταν στη μέση του δρόμου, ενώ στους "δρόμους" που συνδέουν τα μειονοτικά χωριά της Δρόπολης με τον κεντρικό δρόμο προς το Αργυροκάστρο βλέπουμε άρματα που έχουν στήσει Έλληνες μειονοτικοί, όπου κατά ομάδες κάνουν τη νύχτα περιπολίες και ειδοποιούν τους υπόλοιπους αν αντιληφθούν κάποιους με μερσεντές να έρχονται.

"Τώρα έχουμε πόλεμο"

Αυτή είναι η φράση που επαναλαμβάνουν οι περισσότεροι εξεγερμένοι και που μπορούσε να αποτελεί απάντηση σ' οποιοδήποτε ερώτημα.

Ο ιδιότυπος αυτός "πόλεμος" δεν χαρακτηρίζεται ούτε από συγκρούσεις, ούτε από μάχες, αλλά από ρυθμικές ζωής και συμπεριφορές προσαρμοσμένες σε μια καθημερινότητα γενικής απραξίας και διαρκών συναλλαγών.

Σ' όλες τις πόλεις του εξεγερμένου Αλβανικού Νότου, στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους παρατηρείς ανθρώπους να περιφέρονται, να κουβεντιάζουν σε πηγαδάκια στις γωνίες των Αγίων Σαράντα, να παίζουν χαρτιά κάτω από τα δέντρα της πλατείας Φλαμπούρι στον Αυλώνα, να πηγαίνονται μπροστά από τους πάγκους με τα παπούτσια, τα ρούχα, τα τοιγάρα, τα λιγοστά τρόφιμα που σχηματίζουν κάτι σα'λαϊκή κατά μήκος του δρόμου στο Φίερι, να "αλλάζουν" λεφτά (δολάρια, μάρκα, δραχμές σε λεκ) στο λιμάνι του Αυλώνα. Οι πάντες έχουν καταστραφεί οικονομικά, οι πάντες είχαν λεφτά στις παρατραπέζες που τα έχουν χάσει.

Τζαφέρι, Βέρα, Γκαλίτσα, Καμπέρι... ονόματα που ακούς συνέχεια στην Αλβανία. Παρατραπέζες -ιδιωτικές τραπέζες στην ουσία- όπου χάθηκαν περίπου 2 μες δολάρια, οικονομίες αλβανών και ελλήνων μειονοτικών που πουλάνε σπίτια, κοπάδια, χωράφια, που βάλανε τα χρήματα που έστελναν τα παιδιά τους από την Ελλάδα και την Ιταλία, παρασπασμένοι από το δόλωμα του 35%-100% τόκου το μήνα. 25.000.000 έχασε ο Έλληνας που είχε "λατομείο", 2 - 3.000.000 η γιαγιά στη Δερβίτσανη, 10.000.000 ο αλβανός με τη "βιοτεχνία" γλυκών, 5.000.000 ένας άλλος που δούλευε στην Κρήτη...

Κερδήθηκαν όμως οι εκλογές νοθείας του 1996 από τον Μπερίσα με κεντρικό σύνθημα: "Ψηφίστε το Δημοκρατικό κόμμα και θα κερδίσετε". Φυσικά ΕΥΠ, δημοσιογράφοι και διπλωμάτες εξακολουθούσαν να θεωρούν τους αλβανούς, λίγο πριν ξεσπάσει η εξέγερση, προσκυνημένους και ανίκανους να αντιδράσουν. "Θέλουμε τα λεφτά μας. Να πέσει ο Μπερίσας", αυτή είναι

η σχέση των περισσότερων ανθρώπων με την πολιτική στην εξεγερμένη Αλβανία.

Ωστόσο, σχεδόν όλοι φαίνεται να καταφέρνουν να επιβιώσουν, με διάφορους τρόπους ο καθένας. Βεβαίως σχεδόν κανείς δεν εργάζεται "κανονικά", αφού οι κρατικές υπηρεσίες, τα εργοστάσια, τα μαγαζιά δεν λειτουργούν αλλά αντιθέτως "ανθούν" όλες οι δουλειές που συνήθως ανθούν σε ανάλογες συνθήκες. Ένα δωμάτιο σε ξενοδοχείο, στην περίοδο της "δημοσιογραφικής" έξαρσης έφτασε και τις 50.000 δρχ, ενώ μια διαδρομή που πριν την εξέγερση κόστιζε 5.000 δρχ, έφτασε και τις 45.000 δρχ.

Εξαθλιωμένους και πεινασμένους -όπως τουλάχιστον τους εννοούν οι δυτικές κοινωνίες- ανθρώπους δε συναντήσαμε. Ίσως σε κάποια απομονωμένα χωριά να υπάρχουν βασικές ελλείψεις σε πολλά είδη πρώτης ανάγκης, όπως και σε πολλά νοσοκομεία -όσα έχουν απομείνει- να μπορούν να καλυφθούν μόνον στοιχειωδώς κάποια περιστατικά. Γεγονός πάντως είναι πως οι ισχυροί οικογενειακοί δεσμοί "επιβάλλουν" μιαν αλληλοβοήθεια που κάνει για παράδειγμα τον αλβανό που συναντά κάποιον μακρινό του ξάδερφο στο λεωφορείο να του δίνει τα χρήματα που έχει μαζί του.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι κανείς δε μας ζήτησε τίποτα, ότι πουθενά δε διακρίναμε την παραμικρή έστω και υποψία επαιτείας. Το μοναδικό πράγμα που μας ρωτούσαν -κι αυτό μετά από κάποιο χρόνο γνωριμίας- ήταν αν μπορούσαμε να τους βοηθήσουμε να βγάλουν διαβατήριο. Ένας άνθρωπος που αντικρίζει, σ' όλες τις πόλεις του Αλβανικού Νότου, τις παρανοϊκές σύλληψεις ωχρές πολυκατοικίες - ανθρωποφυλάκες του Χότζα, τους σκουπιδότοπους που τις περιβάλλουν, τα παραπήγματα - κατοικίες, είναι μάλλον δύσκολο να κατανοήσει το πόσο αληθινά φιλόξενοι, φιλικό και εγκάρδιο είναι οι περισσότεροι από τους κατοίκους τους. Κάποιοι από τους οδηγούς των μερσεντές μας άνοιγαν τις πόρτες, όχι από δουλικότητα, αλλά από ειλικρινή ευγένεια, κάποιοι άλλοι μας κερνούσαν από καφέ μέχρι "σουσί" και χασίς, χωρίς καμιά ιδιότητα -και με επιμονή. Δύο γυναίκες στους Αγίους Σαράντα -από τις πιο φτωχές φυγούρες, με σκιμαμένα ρούχα, σαγιονάρες και ταιγιάνια χαρταρμίσια- κά- μας οδήγησαν σ' ένα καφενείο - παράγκα, παρήγγειλαν για μας δύο καφέδες, τους πλήρωσαν και έφυγαν. Ένας φίλος αλβανός μιλούσε συχνά για τη "μπέσα", επαναλάμβανε ότι δε πρέπει να φοβόμαστε γιατί τώρα είμαστε "αδελφια του". Είναι ο ίδιος που φαινόταν να έχει καλές σχέσεις με όλους, είναι ο ίδιος που έκανε φασαρία στο εστιατόριο του Αργυροκάστρου γιατί νόμιζε πως μας "έκλειψαν" κατά 2.000 δρχ περίπου, ο ίδιος που είχε κάνει εξι χρόνια φυλακή επί Χότζα όταν τον έπιασαν στα σύνορα, ο ίδιος που δεν ήθελε να ασχολείται με το ποιος κάνει τι, ο ίδιος που φοβόταν για τη ζωή του, ο ίδιος που κυκλοφορούσε παντού, ο ίδιος που μας πρότεινε μια "δουλειά" με πετρέλαιο στα σύνορα, ο ίδιος που ήταν παλιότερα οδηγός στο στρατό, που ήθελε να ξαναπάει στο Βόλο και να ξαναπαίει τσίπουρα, που ήταν εξεγερμένος.

Και οι γυναίκες; Οι γυναίκες είναι σχεδόν ανύπαρκτες στην εξεγερμένη Νότια Αλβανία. Ελάχιστες κυκλοφορούν στους δρόμους, μερικές κρατάνε τις παράγκες - μπαζάλια, κάποιες σκάβανε στα χωράφια, ενώ κάποιες άλλες -νεαρές στην ηλικία- σεβρίζουν στα καφενεία, οι πιο απρόσιτες και αγέλαστες. Κι όμως εξίσου ανύπαρκτη είναι και η γνωστή χυδαία, πεινασμένη ή έστω διερευνητική ματιά, πράγμα που βέβαια αλλάζει όσο μετακινείσαι προς το βορρά. Πολλοί αλβανοί αστειεύονταν με τη φήμη που κυκλοφορεί για γυναίκες που τις αρπάζουν και τις πηγαίνουν στην Ιταλία. Με δεδομένη την ισχυρή οικογενειακή παράδοση και τον ευρύτατο συγγενικό κύκλο είναι μάλλον γελοίο να φαντάζεται κανείς ότι έτσι εύκολα και μαζικά "απαγάγονται" οι γυναίκες, οι κόρες, οι ξαδελφές.

Η "αλβανική μαφία", οι κομαντάντε, οι επιτροπές σωτηρίας και μια περίεργη αστυνομία

Η μοναδική μαφία, με την έννοια του οργανωμένου οικονομικού εγκλήματος με κέντρο εξουσίας και συγκεκριμένο σχέδιο δράσης, που υπήρξε στην Αλβανία ήταν μία: το κράτος. Το κράτος του Μπερίσα οργάνωσε λαθρεμπόριο όπλων, ναρκωτικών, πετρελαίου, το κράτος του Μπερίσα στήριξε τις ιδιωτικές τράπεζες, τις "παρταράπεζες" - πλυντήρια βρώμικου χρήματος, το κράτος Μπερίσα τρομοκρατούσε ολόκληρη τη χώρα με τους πράκτορες της SHIK, το κράτος Μπερίσα εκδίωξε τα ίδια του τα στελέχη -ακόμα και τον υπουργό Αμυνας- και φυλάκισε κάποιους από τους ιδιοκτήτες των τραπεζών, όταν κατάλαβε ότι χάνει το παιχνίδι, το κράτος Μπερίσα ξυ-

λοκόπησε, βασάνισε, φυλάκισε, δολοφόνησε τους ανθρώπους που ζητούσαν τα λεφτά τους, τους φοιτητές που έκαναν απεργία πείνας στο πανεπιστήμιο του Αργυροκάστρου (που βγάζει "δασκαλίσες"), ο ίδιος ο παρανοϊκός και αδιόστακτος Μπερίσα φαίνεται να διέταξε την αποχώρηση από όλες τις πόλεις του Αλβανικού Νότου, του στρατού, της αστυνομίας, της SHIK. Σ' αυτό το καθεστώς μαφίας ήταν βεβαίως -σε με-

γαλύτερο ή μικρότερο βαθμό- συνένοχη η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτικών, αλβανών και ελλήνων μειονοτικών. Οι πάντες σχεδόν μιλούν για δημάρχους, συμβούλους, προέδρους, στελέχη της Ομόνοιας και του κόμματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που πλούτισαν πουλώντας από όπλα και ηρωίνη μέχρι βίβες και διαβατήρια. Η ελληνική πρεσβεία και το προξενείο καθόλου δεν εξαιρούνται.

Στον εξεγερμένο Αλβανικό Νότο η έννοια του "αλβανού μαφιόζου" φαντάζει απλοϊκή και αστεία, τις περισσότερες φορές μάλιστα ταυτίζεται μ' αυτή του "αλβανού εξεγερμένου". Είναι "αλβανοί μαφιόζοι" αυτοί που απειλούν και ζητούν από έναν ιδιοκτήτη καφενείου (αδελφού πράκτορα της SHIK) να φύγει, και που όταν τους πυροβολούν κάποιον μέσα από το μαγαζί που έχει στο μεταξύ "προσλάβει" για προστάτες, το ανατινάζουν κυριολεκτικά με χειροβομβίδες και Καλάσνικοφ;

Είναι "αλβανοί μαφιόζοι" αυτοί που σκοτώνουν μια γυναίκα που αρνήθηκε να τους δώσει το διαβατήριό και τα λεφτά της, στο δρόμο Κακαβιά - Μουζίτσα; Είναι "αλβανοί μαφιόζοι" αυτοί που ξεφορτώνουν λαθραία τσιγάρα στο λιμάνι; Αυτοί που παίρνουν γύρω στις 30.000 δρχ το μήνα για να πουλάνε προστασία σε καφέ - ρεστοράν -οι πιο σκληροί και οι πιο χαμογελαστοί-, που κάνουν λαθρεμπόριο ηρωίνης, που σημειώνουν τα σουσί που πίνουν και που επιστρέφουν τα διτλάσια μπουκαλία στον ιδιοκτήτη -κλεμένα βέβαια-, που είναι έτοιμοι να σκοτωθούν για σένα που σε έχουν "αναλάβει"; Είναι "αλβανοί μαφιόζοι" αυτοί που μπαίνουν στα κλειστά σπίτια της περιοχής τους και τα αδειάζουν; Είναι μαφιόζοι -ή μήπως άνθρωποι του Μπερίσα, όπως λένε όλοι- οι κουκουλοφόροι που σκότωσαν πριν λίγες μέρες 17 κατοίκους σ' ένα χωριό έξω από τη Λούσνια; Είναι μαφιόζος ο ιδιοκτήτης του μπαρ που κλείνει το μάτι και λέει "ό, τι γουστάρετε από χασίς, εδώ είμαι";

Και ο αγράμματος Αποστόλης, από τους πιο σκληρούς και σωματώδεις της περιοχής, που με τα όπλα και τον καφέ πάνω στο τραπέζι του ξενοδοχείου, λέει πως ήταν μαλακία που κάηκε η βιβλιοθήκη; Και συνεχίζει, χαμογελώντας, σε ένα διάλογο που μοιάζει απίστευτος, αλλά είναι πραγματικότητας:

— Κρατάμε ακόμα έναν. Εδώ πιο κάτω. Φυλακισμένο.
— Και τι είναι αυτός;
— Είναι της SHIK. Ήταν οδηγός της SHIK.
— Και τι θα τον κάνουν;
— Ε, θα τον σκοτώσουμε. Μπαμ - μπαμ.
— Έλα ρε, όχι, Μαλακία είναι. Να ήταν πάνω σε μάχη, εντάξει. Αλλά τώρα έτσι, να τον σκοτώσετε... Άνθρωπος είναι.
— Εντάξει. Και τι να τον κάνουμε; Αμα δεν τον σκοτώσουμε τώρα, αυτός μετά από καιρό, μπορεί να γυρίσει, θα σκοτώσει εμένα. Κατάλαβες; Τι είναι ο Αποστόλης;
— "Εδώ είσαι ό, τι δηλώσεις. Έτσι δε λένε στην Ελλάδα;" Αυτή ήταν η απάντηση στο ερώτημα τι είναι οι κομαντάντε.
Ο μεσήλικας Τσεβάτ, πρώην στρατηγός και αντιστρατιγό της παρατράπεζας Βέφα στους

Αγίους Σαράντα -που κάποιοι βάφτισαν "επιχειρηματίες των επιτροπών των εξεγερμένων πόλεων"- είναι ένας εξαιρετικά "δυσέμετος" τύπος που κυκλοφορεί με καμιά δεκαριά ενόπλους στα ξενοδοχεία των δημοσιογράφων και που μπορεί, για παράδειγμα, να σου ζητήσει το κινητό και να το κρατήσει ολόκληρη τη νύχτα (το οποίο βέβαια πιάνει μόνο στους Αγίους Σαράντα).

Παρουσιάζεται ως "σκληρός" που δεν πρόκει-

ται ούτε αυτός, ούτε οι δικοί του να παραδώσουν τα όπλα, αν δεν πέσει ο Μπερίσα. Αντίθετα ο "συνάδελφός" του στην ίδια πόλη, Φουάτ, ιδιοκτήτης ξενοδοχείου, πρώην διοικητής της αστυνομίας του Χότζα και "αρχηγός της λαϊκής αστυνομίας" μέχρι πριν δέκα μέρες περίπου, οπότε και παραιτήθηκε, είπε πως στήριξε την εξέγερση του λαού αλλά δεν μπορεί να ανεχθεί τη σημερινή "κατάσταση αναρχίας και εγλημάτων". Είπε επίσης πως στηρίζει τη νέα κυβέρνηση, πως πρέπει να συγκροτηθεί νέα αστυνομία για να μη χυθεί αίμα, πως δε φοβάται και θα πολεμήσει για να επιβληθεί η ησυχία. Ο ίδιος δε συμφωνούσε με όσα ειπώθηκαν στο Τεπελένι (όπου είχαν συγκεντρωθεί κάποιοι κομαντάντε και δεν πάρθηκε καμία απόφαση), αλλά αντίθετα ελπίζει στην αποστολή μιας "ευρωπαϊκής βοήθειας". Εννοείται πως εξακολουθούσε να κυκλοφορεί οπλισμένος, αυτός και οι συνοδοί του. Μια άλλη περίπτωση είναι ο Μπερτί Σιούτι, στον Αυλώνα, που έμοιαζε να έχει μεγάλη επιρροή στην αρχή της εξέγερσης, αλλά που τρεις βδομάδες μετά είχε μάλλον απομείνει με 5.000 περίπου συνταξιούχους σε μια πόλη 100.000 - 120.000 κατοίκων, όπου είχε καταργηθεί η απογευματινή συγκέντρωση στην πλατεία Φλαμπουρί, ενώ η συμμετοχή στην πρωινή είχε ελαττωθεί σημαντικά. Στο Αργυρόκαστρο το όνομα που ακουγόταν ήταν αυτό του Ακίμ Γκοζίτα, ενός μεσήλικα, πρώην αξιωματικού του Χότζα που διατηρούσε το "αρχηγείο" του στο κέντρο της πόλης, καθώς και του Φάτος Μπέτα, συνεργάτη του Γκοζίτα και πρώην συμβούλου του Μπερίσα. Ο μόνος που φαινόταν να διαθέτει ισχυρή λαϊκή επιρροή, ήταν ο Γκιολέκα στο Τεπελένι, ένας νεαρός αγράμματος, αλλά δυναμικός και σκληροπυρηνικός, που πριν την εξέγερση ήταν μπράβος σε καφετέρια. Τέλος, πολλοί άνθρωποι μιλούσαν για τον Δερβίση Πελούμπ (που σημαίνει περισσότερη), κομαντάντε στο Μπάσι, τον οποίο καθάρισαν μάλλον πράκτορες της SHIK. Είναι αρκετά δύσκολο να γνωρίζεις κανείς τι ακριβώς συμβαίνει στην κάθε πόλη, αφού τα πράγματα αλλάζουν διαρκώς και η πληροφόρηση είναι αδύνατη.

Παντού αισθανόσουν πάντως την κόπωση των περισσότερων ανθρώπων, αλλά και τη σταθερή επιμονή τους να μην παραδώσουν τα όπλα και να πέσει ο Μπερίσας. Οι συγκεντρώσεις στις πλατείες είχαν αποδυναμωθεί, πολλοί από τους κομαντάντε δεν φαινόταν να έχουν μεγαλύτερη εξουσία απ' αυτή που έχει ο αρχηγός οποιασδήποτε μικροομάδας ενόπλων στην περιοχή του, ενώ αρκετοί άνθρωποι -χωρίς καμιά ελπίδα- αναζητούσαν τη φυγή. Στα μεμονωμένα χωριά της Δρόπολης και της Χειμάρας είχαν απομείνει κυρίως γέροι που "φυλούσαν τα σπίτια τους". Στο μπαζάλικο στη Δερβίτσανη όλοι λέγανε πως χάσανε λεφτά και πως συμμετείχαν μαζικά στις διαδηλώσεις, ενώ ο βουλευτής του κόμματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Ντούλες, υποστήριζε πως "υπάρχει πλήρες πολιτικό αδιέξοδο, όσο η βουλή εξακολουθεί να ελέγχεται από τον Μπερίσα. Η μόνη εφικτή λύση είναι η αποστολή ευρωπαϊκής αστυνομικής δύναμης, προκειμένου να επιβληθεί η τάξη".

"Για να επιβληθεί η τάξη" πάντως, να σχηματι-

στεί κάποια αστυνομία δηλαδή, έγιναν κάποιες προσπάθειες -όπως η συγκέντρωση ελάχιστων, κυρίως πρώην αστυνομικών, στο Αργυρόκαστρο πριν δέκα μέρες περίπου, και στους Αγίους Σαράντα- που δε κατέληξαν πουθενά. Εξάιρεση αποτελεί ο Αυλώνας. Εκεί, στο αστυνομικό τμήμα (όπου τις πρώτες μέρες είχαν μπει οι εξεγερμένοι, αλλά δεν βρήκαν κανέναν), έμπαινες χωρίς έλεγχο για να συναντήσεις τον καινούργιο διοικητή της Αστυνομίας, που στο τέλος μιας σκάλας και ανάμεσα σε πολλά άδεια δωμάτια, είχε το "σύγχρονο" γραφείο του. Διοικητής της Αστυνομίας για δεκαοκτώ χρόνια, πριν το καθεστώς Μπερίσα, ξεκίνησε με τέσσερις αστυνομικούς που ήρθαν από τα Τίρανα και με την έγκριση της κυβέρνησης Φίνο. Ο τελικός αριθμός των αστυνομικών που διέθετε δεν "αποκαλύφθηκε", παραδέχθηκε όμως μόνο το 30% απ' αυτούς είναι οπλισμένοι -σε κολόνες του Αυλώνα είχαν κολληθεί χαρτιά που ζητούσαν από τους κατοίκους να δώσουν ένα από τα όπλα τους στην Αστυνομία- και πως ασχολούνταν κυρίως με τη φύλαξη των "υπηρεσιών κοινής ωφέλειας". Ο κ.διοικητής διαβεβαίωσε πως η Αστυνομία είναι αποδεκτή από τους εξεγερμένους και πως μιλάει τακτικά με τον κομαντάντε Μπερτί. Τρεις ώρες αργότερα, πέντε "κουκουλοφόροι" με Καλάσνικοφ πήραν μια μερσεντές έξω από το αστυνομικό τμήμα. Τους τρεις αστυνομικούς που τους κυνήγησαν με αυτοκίνητο τους σκότωσαν, λίγο πιο κάτω, στο Κάλι Τρόγιες. Την επόμενη μέρα, στις 7.00 το πρωί, πάνω από δέκα οπλισμένοι με Καλάσνικοφ και χωρίς κουκούλες, φρουρούσαν το νοσοκομείο του Αυλώνα και δεν άφηναν κανέναν να περάσει. Μέσα βρισκόταν ένας από τους "κουκουλοφόρους", τραυματισμένος από το βραδινό συμβάν.

Οι γκαζετάριαν

Οι τέσσερις νεαροί χαμογελαστοί αλβανοί με τα Καλάσνικοφ άλλαξαν κάθε μισή ώρα αυτοκίνητο και γυροφέρναν στην πόλη. Κάποια στιγμή φρενάρουν απότομα, ο οδηγός καταβάζει το τζάμι και ρωτάει: "Όλα εντάξει;", "Μια χαρά. Εσύ, από εδώ είσαι; Πώς σε λένε;", "Καλά, δεν με έχετε δει στην τηλεόραση;". Πραγματικά ήταν ένα από τα αγαπημένα πρόσωπα των ελληνικών καναλιών, όπως ο οδηγός του ταγκ στους Αγίους Σαράντα που θυμόταν το διάλογο με το δημοσιογράφο - φίρμα του Σκάι ("Από πού είσαι;", "Από το Τεπελένι", "Κι αυτό, από το Τεπελένι;", "Όχι το ταγκ είναι από δω. Εγώ είμαι από το Τεπελένι") και ξεραινόταν στα γέλια. Αρκετοί από τους κατοίκους των Αγίων Σαράντα, που είναι η πόλη με την ευκολότερη πρόσβαση και απ' όπου παρήλασαν διάφοροι έλληνες δημοσιογράφοι, διηγούνταν διάφορα ευτράτελα για τα έργα και τις ημέρες των "γκαζετάριαν". Για το πώς κατέβαιναν την ώρα των βραδινών τηλεοπτικών δελτίων και στήνονταν με τα Καλάσνικοφ στις γωνίες της πλατείας μπροστά στις κάμερες και τους "ειδικούς απεσταλμένους" που τους έβαζαν να πυροβολούν, και αμέσως μετά εξαφανίζονταν από την πλατεία. Για το ένα εκατομμύριο δραχμές που πλήρωσε αυτός που έβγαλε το "αποκλειστικό" για το "εργοστάσιο παραγωγής χασίς". Για τις συνθήκες τους, το πόσο θαρραλέοι ή φοβισιάρηδες ήταν, για τα λεφτά που έπαιρνε ο καθένας, ανάλογα με το μέσο που δούλευε. Φυσικά όλοι παρακολουθούσαν ανελλιπώς τα ελληνικά τηλεοπτικά κανάλια, -αφού ακόμη και στο πιο φτωχικό σπίτι υπήρχε "πάτο" δορυφορικής- και αστειεύονταν με το "χοντρό" τον Έβερτ και τον Κωστήκη Καραμανλή. Αντίστοιχα, προς τα βόρεια και δυτικά (όπως στον Αυλώνα) έβλεπαν τα ιταλικά κανάλια.

Οι δημοσιογράφοι αποτέλεσαν σημαντική "πηγή εισόδων" για τους οδηγούς των μερσεντές και των συνοδών -αφού ήταν σχεδόν οι μόνοι που μετακινούνταν- για τους ιδιοκτήτες καφενείων και ξενοδοχείων, αλλά και για κάποιους απ' αυτούς που έστηναν τα μπλόκα.

Οι περισσότεροι πάντως απ' τους εξεγερμένους έλεγαν για το "πόσο φουσκάνουν τα πράγματα και τα μεταδίδουν ψέμματα". Η ολλανδέζα δημοσιογράφος για παράδειγμα, που πρόσφατα πυροβολήθηκε στους Αγίους Σαράντα, δεν ήταν παρά μια ολλανδέζα που εδώ και πέντε χρόνια διατηρούσε τουριστικό πρακτορείο στην πόλη.

Μετά από τρεις βδομάδες "δημοσιογραφικών βομβαρδισμών", ένας από την παρέα των ηλικιωμένων αλβανών που έπαινε το καφέ τους, ρώτησε με έντονο ύφος αυτόν που τον "τραβούσε" από μακριά: "Καλά, μας ρώτησες που μας έβγαλες φωτογραφία;"

να αιτήματα: όλες τις οικονομικές αποζημιώσεις τους, το σχηματισμό υπηρεσιακής πολυκομματικής κυβέρνησης, τη διενέργεια νέων εκλογών, την ψήφιση νέου Συντάγματος και νέου εκλογικού νόμου. Παράλληλα προχωρούν στη στοιχειώδη συγκρότηση διαδικασιών για τον επισιτισμό και την άμυνα των εξεγερμένων περιοχών τους. Σημαντικό πλήγμα για τον Μπερίσα σημειώνεται το Σάββατο 8 Μαρτίου, όταν αδυνατεί να ελέγξει το Αργυρόκαστρο και διαλύονται οι εκεί στρατιωτικές μονάδες.

Συμφωνία των κομμάτων με τον Μπερίσα

Την επόμενη Κυριακή 9 Μάρτη ο Σαλί Μπερίσα, έχοντας επίγνωση της αδυναμίας του να ελέγξει την κατάσταση στο Νότο, αλλά και για να διατηρήσει τον έλεγχο στα βορειότερα, προχωρεί σε μέγιστη υποχώρηση, συμφωνώντας με την αντιπολίτευση στο σχηματισμό υπηρεσιακής κυβέρνησης με συμμετοχή όλων των κομμάτων, που θα προχωρήσει στη διενέργεια νέων εκλογών σε τρεις μήνες (Ιούλιο) και ζητείται η παράδοση των όπλων.

Για την ταππακίερα όμως ουδέν. Για τα χρήματα των ανθρώπων δεν περιλαμβάνεται τίποτα στη συμφωνία, και οι εξεγερμένοι δεν μπορούν και απορρίπτουν τη συμφωνία, που δεν λύνει το ζήτημα της επιστροφής των χρημάτων τους και της εκδίωξης αυτού που συμβολίζει την απώλεια τους, του Μπερίσα.

Νότος: Προδοσία.

Οι βολές των εξεγερμένων στοχεύουν, πια, περισσότερο συγκεκριμένα και κατηγορούν τους πολιτικούς και τα κόμματα, που υπέγραψαν με τον Μπερίσα τη συμφωνία, ότι "ενδιαφέρονται μόνο για την εξουσία τους και όχι για τους ανθρώπους που είναι οι χαμένοι" (Επιτροπή Αυλών) και τους καταγγέλλουν για προδοσία. Έτσι δεν είναι καθόλου περίεργο που από την επόμενη το ποτάμι των εξεγέρσεων εξαπλώνεται με τη μορφή χιονοστιβάδας. Η εξέγερση κλιμακώνεται με τη μαζική αναπακοχή στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων. Ο Σαλί Μπερίσα πανικόβλητος και κατατρομαγμένος φαίνεται να εκλιπαρεί τη βοήθεια της αντιπολίτευσης στον έλεγχο της κατάστασης, αφού ο κλοιός σφίγγει πλέον γύρω από τα Τίρανα. Έτσι προσφέρει και την πρωθυπουργία στους Σοσιαλιστές, κάτι ανήκουστο μέχρι τότε.

Με πρώτη πόλη τον Αυλών, οι εξεγερμένοι κάνουν σαφές ότι δεν πρόκειται να κάνουν δεκτή οποιαδήποτε συμφωνία, που δεν περιλαμβάνει δέσμευση για τα χρήματα και απομάκρυνση του Μπερίσα. Παράλληλα, από το Αργυρόκαστρο οι εξεγερμένες περιοχές εκπέμπουν το κάλεσμα για συγκρότηση συμβουλίων πολιτών, σε κάθε πόλη και χωριό, που θα αναλάβουν και τη διαχείριση της άμυνας, και δηλώνουν την πολιτική παρουσία τους ως τρίτος πόλος.

Την Τρίτη 11 Μαρτίου, το μέτωπο εναπομεινουσών κυβερνητικών δυνάμεων και εξεγερμένων βρίσκεται στο τόξο Μλισάν, Μπάλσι, Κλιτσόβα, νότιος Ελμπασάν, 90 χιλιόμετρα νότια των Τιράνων. Ο Μπερίσα, βλέποντας ότι τίποτε δεν σταματάει τη μετάδοση-εξάπλωση των εξεγέρσεων (και όχι ανάπτυξη) και την απειλή για την αλβανική πρωτεύουσα και την ίδια τη ζωή του πλέον, θέτει σε εφαρμογή το σχέδιο της ετοιμότητας για ένοπλη αντιπαράθεση με την ευθεία άσκηση τρομοκρατίας, αφού ενός από τις Μυστικές Υπηρεσίες και αφετέρου από τον εξοπλισμό μελών του Δημοκρατικού Κόμματος, κυρίως από το Βορρά.

Το προοίμιο του τι πρόκειται να επακολουθήσει φαίνεται από το ίδιο βράδυ, όταν ταράζουν την ηνύχτα στα Τίρανα φορητά ενόπλων μπερισικών.

Πέμπτη 13 Μαρτίου: η πιο κρίσιμη μέρα

Την Πέμπτη 13 Μαρτίου οι εξεγέρσεις όλο και περισσότερων περιοχών προσεγγίζουν την αλβανική πρωτεύουσα. Όλη τη μέρα γύρω από τα Τίρανα, στο δρόμο προς το αεροδρόμιο και το Δυρράχιο, ακούγονται συνεχώς πυροβολισμοί και εκδηλώνεται πλήρης απουσία κυβερνητικών, στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων. Η ένταση της ημέρας ήταν τέτοια που βίωναμε στιγμή - στιγμή τον παλμό και το κύμα που πλησίαζε. Μεσημέρι γίναμε μάρτυρες της εισόδου χιλιάδων πολιτών σε στρατόπεδα στην παρυφές των Τιράνων.

Όλοι -μα όλοι-, με ένα στόμα διατύπωναν σε μία πρόταση όλα τα αιτήματα. "Τα λεφτά μας και το κεφάλι του Μπερίσα". Χαρακτηριστικά, άκουσα από πολλούς να λένε ότι "απόψε θα παίξουμε μπάλα το κεφάλι του". Ανοιχτά πλέον βλέπαμε την κάλυψη κάθε έννοιας κρατικής στρατιωτικής, αστυνομικής εξουσίας και ήταν θέμα ωρών η λαϊκή εξέγερση να φθάσει μέσα στην καρδιά των Τιράνων. Είχαν την αίσθηση ότι αυτό το βράδυ είναι το κρίσιμότερο. Ποιος θα μπορούσε να σταματήσει αυτή την ορμή;

Οι πραιτοριανοί του καθεστώτος Μπερίσα αναλαμβάνουν το έργο της άμυνας, μέσω της άσκησης τρομοκρατίας στις γειτονιές των Τιράνων, όλοι οργανώνονταν κατά μπουλούκια και αγέλες ένοπλων δολοφόνων ενός αιμοσταγούς εξουσιαστή.

Πεδίο αντιπαράθεσης τα Τίρανα και στρόφι των Σοσιαλιστών

Παντού είναι διάχυτο το κλίμα της ένοπλης αντιπαράθεσης, από στιγμή σε στιγμή.

Έντονες είναι οι κινήσεις ενόπλων μπερισικών, ασταμάτητοι οι πυροβολισμοί και εκκωφαντικά τα τανκς, γύρω από το προεδρικό κτίριο, που βρίσκεται φρουρούμενος ο Σαλί Μπερίσα, αλλά και στην λεωφόρο Ντεσμαρέτ, όπου βρίσκονται όλα τα κυβερνητικά κτίρια.

Αυτές τις ώρες είναι που εκδηλώνεται η πολιτική των Σοσιαλιστών, που οδηγεί, όπως φαίνεται, στο συμβιβασμό με τον Μπερίσα, από τον οποίο δεν ζητάνε, προς το παρόν, να παραιτηθεί, με τα ανάλογα ανταλλάγματα φυσικά, δηλαδή τη συμμετοχή στην κυβερνητική εξουσία, τη συνταγματική νομιμότητα και την απονομή χάριτος στον αποδράσαντα φυλακισμένο σοσιαλιστή ηγέτη, Φάτος Νάνο. Όλα αυτά φυσικά μπροστά στον κίνδυνο για όλους αυτούς, από την πλήρη και καθολική κάλυψη του Αλβανικού κράτους, από μια ανεξέλεγκτη λαϊκή εξέγερση.

Η παλιά Σιγκουρίμ αναλαμβάνει το έργο της κάλυψης του κενού εξουσίας και η νέα κυβέρνηση υπό τον Μπασκίμ Φίνο αποφασίζει, την Παρασκευή 14 Μαρτίου, την επανασυγκρότηση της αστυνομίας, με την έκκληση σε πρώην και νυν στελέχη καθώς και σε νέα άτομα, να συμμετάσχουν σ' αυτήν. Το σχέδιο που αναπτύσσεται έχει στόχο την επανασυγκρότηση ενός στοιχειώδους μηχανισμού ελέγχου. Οι προσπάθειες της νέας κυβέρνησης επικεντρώνονται στη συγκρότηση νέων θεσμικών διαδικασιών, νέων μηχανισμών εξουσίας, νέων κρατικών και κυβερνητικών λειτουργιών.

Η πρώτη, πια, αντιπολίτευση και τώρα νέα κυβέρνηση διαχωρίζεται ανοιχτά από τους εξεγερμένους, απειλώντας με βίαιη καταστολή,

αν προηγουμένως δεν αποδώσει η προσπάθεια ενσωμάτωσης των Επιτροπών Σωτηρίας στη συγκρότηση των τοπικών δομών διοίκησης, δηλαδή σε περιφερειακά κέντρα εξουσίας.

Εν τω μεταξύ οι φυλακές όλες ανοίγουν και οι φυλακισμένοι ξεχνούνται έξω. Στις φυλακές όπου κρατούνταν ο Φάτος Νάνο, οι ποινικοί φυλακισμένοι ήταν αυτοί που τον υπερασπίστηκαν με επικεφαλής τον γνωστό ποινικό Νεχάτ Κούλα, όταν κινδύνεψε από τους ένοστους του Μπερίσα.

Μετά από τρεις μέρες, όχι μόνο φαίνεται να σταθεροποιείται ένα επίπεδο ισορροπίας των αντιπθεμένων δυνάμεων, αλλά και να εκδηλώνεται μια πολύμορφη πάλη εξουσίας, σε μια όλο και περισσότερο ρευστή κατάσταση με περισσότερες μεταβλητές, παρά σταθερές.

Παραλείψεις, καθυστερήσεις και διάσπαση με το Νότο

Εκδηλώνονται έτσι στοιχεία, που δείχνουν τις διαφορετικές προσεγγίσεις μέσα στους πρώην Σοσιαλιστές, αλλά και στους κόλπους του Δημοκρατικού Κόμματος. Παράλληλα, μορφοποιείται η διάσπαση της νέας κυβέρνησης με το Νότο, ενώ ο Μπερίσα από περιορισμένους που ήταν με την προεδρική φρουρά του, αρχίζει να δείχνει διαθέσεις παρέμβασης στη νέα κυβέρνηση, κάτι που κάνει τους πρώτους να εκστομίσουν ότι ο Μπερίσα επανακάμπτει.

Οι δυσκολίες στην υλοποίηση των μέτρων για την αποκατάσταση της τάξης και των κρατικών λειτουργιών συναντούν δυσκολίες, και ο Μπασκίμ Φίνο δηλώνει ότι δεν δέχεται τελεσίγραφα για ικανοποίηση των ήδη διατυπωμένων αιτημάτων. Πολλοί είναι αυτοί που εκτιμούν ότι η νέα κυβέρνηση είναι ένα τίποτα χωρίς τον Νότο και αρχίζουν να ψελλίζουν για λάθη, παραλήψεις και αργούς ρυθμούς, πράγμα που επιτρέπει στον Μπερίσα όχι μόνο να σταθεροποιηθεί, αλλά και να προβεί σε επίδειξη δύναμης.

Την Πέμπτη 20 Μαρτίου, δε, καταφέρνει σοβαρό πλήγμα στην κυβέρνηση Φίνο, απορρίπτοντας με την κυριαρχούμενη από το Δημοκρατικό Κόμμα βουλή, τις κυβερνητικές προτάσεις για άρση των περιορισμών στον τύπο και για τη μεταβίβαση της εποπτείας της κρατικής ραδιο-τηλεόρασης από τη βουλή στη νέα κυβέρνηση.

Μανιφέστο των εξεγερμένων 18 περιοχών

Στις 28 Μαρτίου, αντιπρόσωποι 18 εξεγερμένων περιοχών, με τις Επιτροπές Σωτηρίας δίνουν στη δημοσιότητα το Μανιφέστο των εξεγερμένων:

- καταγγέλλουν τους ισχυρισμούς περί υποκίνησής τους από ξένα κέντρα.
- δεν αποδέχονται τη βουλή ως αντιπροσωπευτικό νομοθετικό σώμα και ζητάνε τη συγκρότηση ενός νέου οργανισμού που θα εκφράζει την ελεύθερη βούληση του λαού.
- στηρίζουν την κυβέρνηση Φίνο και ζητούν από αυτήν να αποστασιοποιηθεί από τον Μπερίσα και απαιτούν την απομάκρυνσή του.

• καλούν την κυβέρνηση και τα κόμματα σε συνεργασία με την Εθνική Επιτροπή Σωτηρίας τους, στη διαμόρφωση της δημόσιας διοίκησης και της εκτελεστικής εξουσίας.

• ζητούν συμμετοχή της Εθνικής Επιτροπής Σωτηρίας στη στοργυλή τράπεζα των πολιτικών κομμάτων (ένα άτυπο συμβούλιο πολιτικών αρχηγών).

Δίκην επιλόγου

Ο επιλογος δεν έχει γραφτεί α-

Ο μπαρμπά-Αριστείδης είναι οδηγός είκοσι χρόνια. Δέχτηκε να κάνει μια διαδρομή που πολλοί αρνιόντουσαν.

- Εδώ τι έγινε με τις παρατράπεζες;
- Μπορέσανε και πήρανε το τελευταίο χρήμα. Εδώ εμπήκε το χρήμα από τα εφτά χωριά, εδώ και τέσσερα χρόνια. Από μάρκα, από δολάριο, από δραχμή, από τα πάντα.
- Και πού πηγαίνανε όλα αυτά τα χρήματα;
- Ξέρω γω, τι τα κάνανε. Τα φάγανε. Επήγαινα εγώ ταξί, κάθε τρεις ημέρες με 120 - 130 εκατομμύρια.
- Πού τα πηγαίνατε αυτά;
- Τα πήγαινα και τα γύριζα στην τράπεζα του κράτους στον Αυλών. Εκείνο με γέλασε κι εμένα. Έβαλα και 'γω χρήματα. 37 εκατομμύρια έβαλα αλβανικά και 2.186.000 ελληνικά. Τα πήρανε όλα και τελειώσαμε. Τι το θέλουμε γιατί δουλέψαμε, τι το θέλουμε γιατί γεννηθήκαμε, δεν το ξέρουμε. Ήρθε ο πρώτος κλέφτης, ήρθε ο άλλος κλέφτης, όλοι κλέφτες.
- Υπήρχανε κάποιοι που πήρανε χρήματα πίσω;
- Οι πρώτοι πήρανε και οι δεύτεροι λίγο, μετά τελειώσανε. Πήρα πέντε εκατομμύρια εγώ και άλλα δύο εφτά πήγα τα 'βαλα στο Τζαφίρι. Και τα 'φαγε ο Τζαφίρης όλα. Γιατί βασίστηκε στο όνομα του Μπερίσα ο κόσμος, γιατί είτε αυτές οι φίρμες θα φτιάξουν τον κόσμο όλο, θα φτιάξουν την Αλβανία. Κατάλαβες;
- Και τώρα τι γίνεται στη Χειμάρα, έχετε πάρει όλοι όπλα;
- Χαμός. Χαμός σου λέω. Σαν πόλεμος.
- Αυτούς που μπαίνουν στα σπί-

τια τους ξέρετε;

- Βέβαια, βέβαια. Είπαν να βάλουν και αστυνομία από τον τόπο αλλά φοβούνται. Για να 'ρθει εδώ που ήταν η Αλβανία πάλι, εγώ λέω θέλει 150 - 200 χρόνια.
- Τώρα τι δουλειές κάνετε;
- Δεν υπάρχει καμία δουλειά. Ένα παιδί νέο δεν έχει πού να πάει να δουλέψει, βίσα δεν έχει, και τι να κάνει υποχρεώνεται και να πάει να κλέψει.
- Έχει προξενείο εδώ στη Χειμάρα;
- Εδώ υπάρχει ένα γραφείο Ομόνοια. Αυτό βγάζει βίζες.
- Αυτοί παίρνουν και λεφτά για να δώσουν βίζες;
- Εδώ είναι η μαύρη χίρα. Μαύρη Ομόνοια. Παίρνουν χρήματα από όλους. Παίρνουν εμένα τον ίδιο.
- Εσείς δεν έχετε διαβατήριο;
- Είχα πάρει, για μέχρι το 2.000. Το είχα εδώ στην τσέπη και μου το 'κλέψανε. Μαζί με το δίπλωμα και όλα.
- Σε σας έφτασε η βοήθεια με τα τρόφιμα;
- Τίποτας. Καθόλου. Εδώ σε τούτο το μέρος έχουν υποφέρει οι άνθρωποι πολύ. Από το παπούτσι μέχρι το κεφάλι. Τα δύο αντίμα δεν τα βάλανε ποτέ. Εδώ δεν έχει καμία συνθήκη ζωής.

Δuo μέρες μετά άγνωστοι έκλεψαν τα λεφτά και το αυτοκίνητο του μπαρμπά - Αριστείδη.

Το κασετόφωνο παίζει τέρμα το Hotel California. Τα Καλάσνικοφ όρθια ακουμπισμένα δίπλα στο λεβιέ και οι δυο ζωσμένοι με μικρά όπλα Αλβανοί, οι ασφαλέστεροι της περιοχής, δηλαδή οι πιο "σκληροί". Η μερσεντιές τρέχει σαν τρελή.

- Είσασαν και στην Ελλάδα πριν;
- Ναι. Εγώ στην Κόρινθο.
- Και δουλεύατε στην Ελλάδα;
- Δε δουλεύαμε. Εγώ ήμουνα πιλότος σε οκάφος. Στη θάλασσα. Ναι. Χασάς, ηρωίνη. Κοντραμπάντα (λαθρεμπόριο). Τώρα θα κάνουμε μία σπύτα και μία μαγαζί, και φτάνει μετά.
- Είχατε παίζει και 'ον στην παρατράπεζα;
- Ναι, στο Τζαφίρι. 5.000.000 δρχ.
- Τώρα εδώ τι γίνεται, έχει και εδώ ηρωίνη;
- Ναι, εδώ κάτω είναι το εργοστάσιο.
- Και εδώ υπάρχουν πολλοί που παίρνουν;
- Όχι, πάει Ιταλία, στην Αθήνα.
- Και πόσο πάει;
- Πολλά λεφτά. 35.000 το γραμμάριο.
- Αυτό τι είναι;
- ΤΤ. Κινέζικο. Και αυτό Καλάς. Τώρα είναι δυστυχία, τώρα είναι πόλεμος.
- Μιλάτε με άλλους από άλλα μέρη;
- Όχι. Στην πόλη, όλοι μαζί κό-

ντρα Μπερίσα.

- Εδώ έχει γυναίκες; Δε βλέπουμε πουθενά.
- Είναι πόλεμο. Κρύβονται. Στο σπίτι. Όπως στην Ελλάδα το '65-'66. Πέντε χρόνια είναι εδώ democracia.
- Παιδιά, έχουν περάσει όπλα προς Ιταλία, προς Ελλάδα;
- Τώρα; Τώρα όχι. Έχουμε πόλεμο. Τώρα μόνο για λεφτά είναι το πόλεμο.
- Στις εκλογές τι θα κάνετε;
- Εμείς κόντρα Μπερίσα.
- Θα βγάλετε κάποιον αντιπρόσωπο;
- Δεν ξέρουμε. Αυτά τα ξέρουν αυτοί που ξέρουν πολιτική.
- Τώρα ποιος είναι ο κομαντάντε;
- Τώρα δεν είναι ο κομαντάντε. Τώρα είμαι εγώ. (Και δείχνει το όπλο του).
- Τον Λυκουρεζό τον ξέρετε;
- Ήταν εδώ. Είχε έρθει με το καράβι.
- Δεν τον ξέρουμε.
- Το πρωί στην είσοδο, στην κορυφή, είχε μπλόκο. Γιατί ήταν το μπλόκο;
- Κοντρόλ. Άμα έχει λεφτά, ποιος είναι, πού δουλεύει, όλα...

κόμη και ίσως αργήσει να γραφτεί. Αυτό όμως που έγραψε ήδη η ιστορία είναι ότι ένας λαός εξεγέρθηκε ένοπλα εναντίον ενός ολοκληρωτικού και διεφθαρμένου καθεστώτος εκμετάλλευσης και εξουσίας. Κάθε βήμα υποχώρησης του Μπερίσα αποτελεί μια νικηφόρα πράξη για τους εξεγερμένους. Αυτή είναι η παρακαταθήκη τους. Όταν μάλιστα είναι ανοιχτό το ζήτημα της επιστροφής των χρημάτων τους που τους έκλεψε ο Μπερίσα και οι περί αυτόν, τότε ανοιχτό παραμένει και το ζήτημα, όχι μόνο της μη παράδοσης των ό-

πλων, αλλά και της χρησιμοποίησής τους.

Στην Αλβανία τίποτε δεν κρίθηκε οριστικά. Τα δύσκολα τώρα αρχίζουν, που έσπασαν την ορμή του κύματος που θα τα σάρωνε όλα, άσχετα αν δεν έχει σχεδιασθεί κάτι για την επόμενη μέρα.

Η αντοχή στο χρόνο μετράει πλέον καθώς και η αποφασιστικότητα και δυναμικότητα της κάθε πλευράς.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟ

Ισπανία, 25 Ιούλη με 3 Αυγούστου 1997

Τα οικονομικά της Συνάντησης

Ο προϋπολογισμός της Συνάντησης έχει χωριστεί σε τρία μέρη. Το πρώτο αφορά την κάλυψη των εξόδων διατροφής, διαμονής και μετακίνησης των 4.300 ατόμων που η ισπανική οργανωτική επιτροπή υπολόγισε ότι μπορούν να φιλοξενηθούν στα πέντε σημεία της Συνάντησης. Το δεύτερο αφορά τα έξοδα υποδομής. Το τρίτο, που αποκαλείται "ταμείο αλληλεγγύης", αφορά τα έξοδα μετακίνησης από και προς την Ισπανία ατόμων από τον "τρίτο κόσμο" και την Ανατολική Ευρώπη, καθώς και τα σχετικά έξοδα επαφών και επικοινωνίας. Το "ταμείο αλληλεγγύης" αποτελεί το 20% του συνολικού προϋπολογισμού.

Το πρώτο μέρος του προϋπολογισμού αποφασίστηκε να καλυφθεί από τους συμμετέχοντες. Διαιρώντας το συνολικό ποσό για έξοδα διατροφής, διαμονής και μετακινήσεων μέσα στην Ισπανία (εξασφάλιση αμαξοστοι-

χειών ειδικά για τη Συνάντηση, σε συνεννόηση με το συνδικάτο σιδηροδρομικών και εθελοντική εργασία) με το μέγιστο αριθμό των ατόμων που μπορούν να φιλοξενηθούν (τα 4.300 άτομα), προκύπτει ένα ποσό ατομικής συμμετοχής γύρω στα 150 δολάρια. Ωστόσο, ο καθορισμός ενός ενιαίου ποσού συμμετοχής για όλους θεωρήθηκε άδικος. Έτσι, για μια πιο δίκαιη κατανομή των εξόδων, αποφασίστηκε η εφαρμογή του συστήματος ισοτιμιών "ECO". Σύμφωνα με αυτό το σύστημα, υπάρχει μια φανταστική νομισματική μονάδα που αποκαλείται "ECO". Ένα "ECO" κοστίζει στη Γερμανία ένα μάρκο. Λαμβάνοντας υπ' όψιν πόσο κοστίζουν σε κάθε χώρα τα είδη πρώτης ανάγκης (π.χ. γάλα, ψωμί, κλπ) προκύπτει η ισοτιμία του "ECO" για κάθε χώρα.

Έτσι π.χ. ένα "ECO" στη Ρωσία κοστίζει το 10% του μάρκου, στην Ελλάδα το 75% του μάρκου κλπ. Για να υπολογιστεί το τελικό προσωπικό κόστος συμμετοχής για κάθε χώρα θα πρέπει να συγκεντρωθούν οι δηλώσεις συμμετοχής από όλο τον κόσμο και να διαιρεθεί το πρώτο τμήμα του συνολικού προϋπολογισμού της Συνάντησης με τη χρησιμοποίηση της διορθωτικής εξίσωσης του συστήματος "ECO". Με βάση αυτό το σύστημα, η προσωπική συμμετοχή στην Ελλάδα θα στοιχίζει γύρω στα 120 δολάρια, στη Ρωσία γύρω στα 15 δολάρια και στις ΗΠΑ γύρω στα 180. Για να υπολογιστεί όμως το ακριβές πόσο πρέπει να γίνει γνωστός ο ακριβής αριθμός των συμμετεχόντων από κάθε χώρα. Έτσι, όλοι θέλουν να συμμετάσχουν θα πρέπει να το δηλώσουν στις οργανωτικές επιτροπές κάθε χώρας μέχρι τις 31

Μάη. Στη συνέχεια, μέχρι τις 15 Ιούνη, η διεθνής οικονομική επιτροπή της Συνάντησης θα υπολογίσει το κόστος της προσωπικής συμμετοχής ανά χώρα. Οι ευρωπαίοι και οι βορειοαμερικάνοι θα πρέπει να πληρώσουν αυτό το ποσό μέχρι τις 30 Ιούνη. Οι μετανάστες θα πληρώνουν με βάση την ισοτιμία "ECO" της χώρας από την οποία προέρχονται και όχι αυτήν της χώρας στην οποία ζουν. Άτομα με οικονομικά προβλήματα πρέπει να απευθύνονται στις κατά τόπους οργανωτικές επιτροπές.

Το δεύτερο και το τρίτο μέρος του συνολικού προϋπολογισμού (υποδομή-ταμείο αλληλεγγύης) θα καλυφθεί από τις οργανωτικές επιτροπές. Σύμφωνα με την απόφαση πως η 2η Διεπιστημονική Συνάντηση θα πρέπει να είναι αυτοοργανωμένη, δεν επιτρέπεται η οποιουδήποτε είδους χρηματοδότηση. Αν άτομα ή οργανώσεις προσφέρουν χρηματικά ποσά, αυτό θα πρέπει να γίνει χωρίς να δημοσιοποιηθεί, για να αποτραπεί η εξαγωγή προσωπικής/πολιτικής υπεραξίας.

Τα σημεία της Συνάντησης

1) El Indiano (Sierra de Cádiz-Ανδαλουσία)

Η Συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο κατειλημένο αγρόκτημα "El Indiano", μια αγροτική κολλεκτίβα που έχει δημιουργηθεί από μέλη του "Συνδικάτου Εργατών Γης" (SOC). Το αγρόκτημα απέχει 3χλμ από το χωριό Puerto Serrano και 90χλμ από την Σεβίλλη. Μπορούν να φιλοξενηθούν 500 με 600 άτομα. Οι κύριες εγκαταστάσεις βρίσκονται στο κτίριο του αγροκτήματος, ενώ θα χρησιμοποιηθούν και εγκαταστάσεις του χωριού Puerto Serrano. Οι συνελεύσεις θα πραγματοποιούνται στην ύπαιθρο, σε χώρους στεγασμένους με τέντα. Η διαμονή θα γίνει σε κάμπινγκ μέσα στο αγρόκτημα, δίπλα στο οποίο περνάει ποτάμι.

Για πληροφορίες στην τοπική οργανωτική επιτροπή:
Comité de Solidaridad Zapatista de Lebrija
c/Trainera 4, 41740 Lebrija (Sevilla), España
τηλ: +55/972902

2) Al' muñecar (Γρανάδα-Ανδαλουσία)

Η Συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο αγρόκτημα περιβαλλοντολογικής εκπαίδευσης "El Carambolo", κοντά στο χωριό Al' muñecar. Πρόκειται για μια κοπερατίβα που διαχειρίζεται μια περιοχή με υποτροφική βλάστηση, το μοναδικό σημείο στην ευρωπαϊκή ήπειρο όπου ζουν ιγκουάνα. Μπορούν να φιλοξενηθούν 500 άτομα. Η διαμονή θα γίνει σε κάμπινγκ μέσα στο αγρόκτημα. Για φαγητό θα χρησιμοποιείται το σχολείο του χωριού Al' muñecar, ενώ οι συνελεύσεις θα πραγματοποιούνται στην ύπαιθρο και στο πολιτιστικό κέντρο του Al' muñecar.

Για πληροφορίες στις τοπικές οργανωτικές επιτροπές:

Colectivo Zapatista de Granada y de Almería, Comité de Apoyo a Chiapas de Málaga, Frente Serrano de Huelva

c/Marquès de Falces nº 5, 2º, 18001 Granada, España

τηλ: +58/295267, fax: +58/292280

E-mail: cgt_granada@cgt.es

3) Ruesta (Σαραγόσα-Αραγωνία)

Η Συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο επανοικειοποιημένο χωριό Ruesta, στα Πυρηναία της Αραγωνίας, 150χλμ από τη Σαραγόσα. Πρόκειται για ένα μεσαιωνικό χωριό με κτίσματα αραβόισπανικής αρχιτεκτονικής, δίπλα σε μια λίμνη, που είχε εγκαταληφθεί από τους κατοίκους του και που τώρα το διαχειρίζεται η αναρχοσυνδικαλιστική συνομοσπονδία CGT (σχίσμα της CNT). Μπορούν να φιλοξενηθούν 300 άτομα στους 2 ξενώνες που έχουν αναπαλαιωθεί καθώς και σε κάμπινγκ. Οι συνελεύσεις θα πραγματοποιούνται στην ύπαιθρο, σε χώρους στεγασμένους με τέντα.

Για πληροφορίες στην τοπική οργανωτική επιτροπή:
Plataforma de Solidaridad de Chiapas
c/San Vicente de Paul, nº 26, 50001 Zaragoza, España
τηλ: +76/393305, fax: +76/395434
E-mail: chiapas@pangea.org

4) San Sebastian de los Reyes (Μαδρίτη)

Η Συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο χωριό San Sebastian de los Reyes, 15χλμ από Μαδρίτη. Μπορούν να φιλοξενηθούν 1000 άτομα. Οι συνελεύσεις θα πραγματοποιούνται στο δημοτικό αμφιθέατρο και στο πολιτιστικό κέντρο, ενώ η ολομέλεια στην ύπαιθρο. Για φαγητό θα χρησιμοποιηθούν οι εγκαταστάσεις του δημόσιου σχολείου, ενώ η διαμονή θα γίνει σε κάμπινγκ.

Για πληροφορίες στις τοπικές οργανωτικές επιτροπές:
Plataforma de Solidaridad con Chiapas, Red Zapatista de Madrid
E-mail: platmex@nodo50.ix.apc.org
Colectivo Zapatista de Carabanchel
E-mail: EGC@virtualSW.ES

5) Καταλωνία-Βαρκελώνη

Οι συμμετέχοντες θα χωριστούν σε ομάδες εργασίας 300 ατόμων που θα μοιραστούν στη Βαρκελώνη (στις γειτονίες 9 Barris, Besós, κέντρο,...), στο Priorat, το L' Hospitalet, την Terrassa,... Μπορούν να φιλοξενηθούν 2000 άτομα. Οι συμμετέχοντες θα φιλοξενηθούν σε σπίτια, καταλήψεις και κάμπινγκ. Για τις συνελεύσεις και τα γεύματα θα χρησιμοποιηθούν διάφοροι χώροι, αυτοοργανωμένοι και δημόσιοι, ενώ παράλληλα θα πραγματοποιηθούν διάφορες εκδηλώσεις.

Το τρένο που θα φύγει στις 28 Ιούλη από τη Μαδρίτη, θα σταματήσει πρώτα στο Priorat, στο νότο της Καταλωνίας, όπου θα γίνει γιορτή υποδοχής. Στη συνέχεια, θα φτάσει στη Βαρκελώνη, όπου θα πραγματοποιηθεί μεγάλη εκδήλωση υποδοχής στη γειτονιά Sants. Το απόγευμα της ίδιας μέρας θα μοιραστούν οι υποομάδες των 300 ατόμων στα

διάφορα σημεία. Οι ομάδες εργασίας θα συναντιούνται μέχρι το απόγευμα της Τετάρτης 31 Ιούλη, οπότε θα πραγματοποιηθεί διαδήλωση στη Βαρκελώνη και στη συνέχεια αποχαιρετιστήρια γιορτή. Την επόμενη μέρα θα ξεκινήσει το τρένο για το El Indiano.

Για πληροφορίες στην τοπική οργανωτική επιτροπή:
Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista
E-mail: ellokal@pangea.org
c/Cera, 1-bis, 08001 Barcelona, Catalunya, España
τηλ: +3/4422101
+3/3290643

Στις 31 Ιούλη και οι 4.300 συμμετέχοντες θα συγκεντρωθούν στο El Indiano της Ανδαλουσίας, για την τελική ολομέλεια.

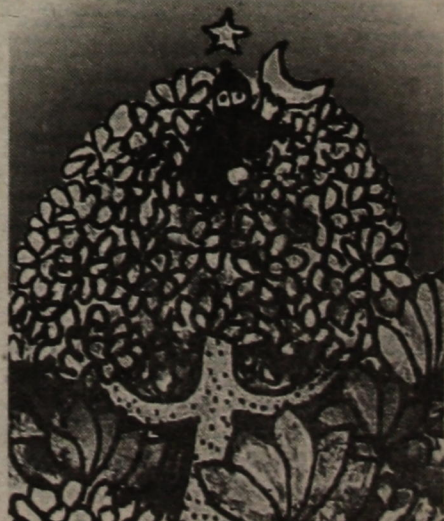
Για ένα κοινό σήμα της Συνάντησης

Αποφασίστηκε να υπάρξει ένα κοινό σήμα, ένα λογότυπο της Συνάντησης. Όσα άτομα ή συλλογικότητες θέλουν να προτείνουν κάποιο σχέδιο, μπορούν να το στείλουν στην ομάδα της Πράγας, είτε μέσω Internet, στη διεύθυνση XKOBERA@FD.CVUT.CZ, είτε με κανονικό ταχυδρομείο, σε δισκέτα με πρόγραμμα Corel Draw, στην ακόλουθη διεύθυνση:
MARTIN KOBERA
MALÉ PRITOCNO 60
27351 UNHOST
CZECH REPUBLIC

Οι προτάσεις πρέπει να σταλούν μέχρι τις 23 Απρίλη. Στη συνέχεια, οι 20 προτάσεις που θα θεωρηθούν ως καλύτερες από την ομάδα της Πράγας, θα παρουσιαστούν στη σελίδα της Συνάντησης στο Internet.

WWW.PANGAEA.ORG/ENCUENTRO
και μέχρι τις 30 Απρίλη οι οργανωτικές ομάδες και τα ενδιαφερόμενα άτομα κάθε χώρας θα υποδείξουν τα πέντε λογότυπα που τους αρέσουν περισσότερο. Όποια πρόταση συγκεντρώνει τις περισσότερες προτιμήσεις θα αποτελέσει το επίσημο σήμα της Συνάντησης.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (Θεσ/νίκης) θα βοηθήσει τεχνικά όσους/ες θέλουν να στείλουν προτάσεις.

Όχι των ευρωπαίων στο Λεπέν

Το πε-
ρ-
σ-
μ-
έ-
ν-
ο
Σ-
ά-
β-
α-
το
πραγματο-
ποιήθηκε μεγά-
λη διαδήλωση ε-
ναντία στο Εθνικό
Μέτωπο του Λεπέν, στο

Στρασβούργο, με την ευκαιρία της διεξαγωγής εκεί του συνεδρίου του κόμματος. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν σχεδόν όλα τα κόμματα και προσωπικότητες της αριστεράς και κεντροαριστεράς, όχι όμως και η δεξιά που προτίμησε να κάνει μια δική της συγκέντρωση 150 ατόμων.

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές έφτασαν μέσα σε ειδικά ναυλωμένα για την περίπτωση λεωφορεία και τρένα. Οι περισσότεροι ήταν συμβολικά ντυμένοι στα μαύρα "για να πενήθρουν το θάνατο της δημοκρατίας". Μια μαύρη σημαία υψώθηκε σύντομα στον καθεδρικό της πόλης, μαύρες ταινίες τυλίχτηκαν στις πινακίδες της τροχαίας και μαύρα λουλούδια φυτεύτηκαν στον περίβολο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Αισθητή παρουσία με δικά τους μπλοκ και πανό είχαν αντιφασιστικές οργανώσεις από τη Γερμανία, τη Βρετανία, το Βέλγιο και την Ελβετία. Συνολικά πενήντα χιλιάδες διαδηλωτές, σύμφωνα με εκτιμήσεις της δημαρχίας, πλημμύρισαν το Στρασβούργο φωνάζοντας ρυθμικά "Λεπέν ερχόμαστε" και "Είμαστε όλοι παιδιά μεταναστών". Οι τοίχοι της πόλης είχαν καλυφθεί από αφίσες που έγραφαν: "Αν δεν ασχοληθείς εσύ με το Εθνικό Μέτωπο, θ' ασχοληθεί αυτό μαζί σου". Ανάμεσα στους διαδηλωτές ήταν άνθρωποι κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξης, και με μεγάλη ποικιλία πολιτικών πεποιθήσεων.

Ένας ηλικιωμένος είχε έρθει φορώντας τη στολή που φορούσε όταν ήταν κρατούμενος σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, λέγοντας ότι θα πηγαίνει σε κάθε συνέδριο του Εθνι-

κού Μετώπου, για να θυμίζει το παρελθόν που ο Λεπέν αρνείται ότι υπήρξε. Αρκετοί ομιλητές, κυρίως μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος, εισέπραξαν αποδοκimasίες, καθώς πολλοί διαδηλωτές θεωρούν τους πολιτικούς υπεύθυνους για την άνοδο του Λεπέν.

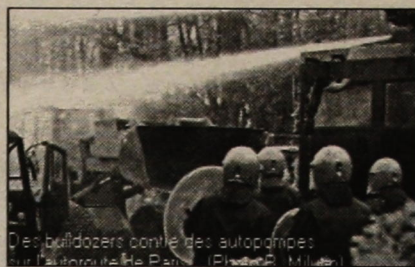
Μικροεπεισόδια έγιναν όταν αντιφασίστες από τη Γερμανία και την Ολλανδία προσπάθησαν να μπουν στο χώρο του συνεδρίου του Εθνικού Μετώπου και εμποδίστηκαν από τις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. Έγιναν αρκετές συλλήψεις και τελικά απαγγέλθηκαν κατηγορίες σε δεκαπέντε άτομα. Τέσσερα μέλη του Εθνικού Μετώπου συνελήφθησαν για αντιποίηση αρχής, επειδή σταμάτησαν και έκαναν έλεγχο σε αντιφασίστες διαδηλωτές, δηλώνοντας ότι ήταν αστυνομικοί. Οι αντιφασιστικές εκδηλώσεις συνεχίστηκαν στο τριήμερο που διήρκεσε το συνέδριο.

Ο Λεπέν και το κόμμα του, ενθαρρυνόμενοι από τις πρόσφατες εκλογικές επιτυχίες σε δημοτικές εκλογές, ετοιμάζονται για τις βουλευτικές εκλογές του 1998, προβάλλοντας τους εαυτούς τους ως την εναλλακτική λύση απέναντι στη χρεοκοπημένο πολιτικό κατεστημένο που εκφράζουν όλα τα υπόλοιπα πολιτικά κόμματα, και γι' αυτό δεν δείχνουν να προβληματίζονται από τα μέτωπα εναντίον τους. Αιχμές του προγράμματος του Εθνικού μετώπου είναι η απέλαση όλων των μεταναστών, νόμιμων και μη, και η επαναφορά της θανατικής ποινής. Η ξενοφοβία στη Γαλλία υποθάλπεται από τη μεγάλη ανεργία, που έφτασε τον Φεβρουάριο το ποσοστό ρεκόρ του 12,3%.

Το ενισχυμένο πλειοψηφικό εκλογικό σύστημα της Γαλλίας έχει κρατήσει ως τώρα στο περιθώριο το Εθνικό Μέτωπο. Στις προεδρικές εκλογές του 1995 είχε συγκεντρώσει ποσοστό 15%. Σύμφωνα με πρόσφατες σφυγμομετρήσεις, αν γίνονταν τώρα εκλογές, οι ακροδεξιοί θα παρέμεναν εκτός βουλής, αναλυτές όμως θεωρούν πιθανό να τα καταφέρουν του χρόνου.

Συγκρούσεις στο Βέλγιο

Οι απεργοί εργαζόμενοι στη βιομηχανία χάλυβα του Βελγίου, μαζί με απεργούς από το εργοστάσιο της Renault στο Vilvorde (που πρόσφατα ανακοινώθηκε ότι θα κλείσει) συγκρούστηκαν με μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις την Παρασκευή 28 Μαρτίου, στον αυτοκινητόδρομο που ενώνει τις Βρυξέλλες με το Παρίσι, όταν προσπάθησαν να τον κλείσουν σε ένδειξη διαμαρτυρίας.

Οι χίλιοι απεργοί, πολλοί από τους οποίους ήταν οπλισμένοι με ρόπαλα, και οι τρεις μπουλντόζες, που βρίσκονταν στην κορυφή της πορείας, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις ειδικές δυνάμεις είκοσι χιλιόμετρα έξω από τις Βρυξέλλες. Η αστυνομία χρησιμοποίησε οχήματα με αντλίες, στα οποία οι απεργοί επιτέθηκαν με τις μπουλντόζες, και δακρυγόνα, ενώ έγιναν και ι-

διαίτερα βίαιες μάχες σώμα με σώμα. Ένας απεργός τραυματίστηκε και μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο σε κρίσιμη κατάσταση. Τραυματίστηκαν επίσης δέκα αστυνομικοί. Εκπρόσωπος του συνδικάτου τους δήλωσε ότι "την επόμενη φορά που θα βγούμε, τα πράγματα θα είναι χειρότερα για την αστυνομία".

Τους τελευταίους μήνες επικρατεί αναβρασμός στα εργασιακά του Βελγίου. Η άλλοτε κραταιά βιομηχανία χάλυβα της χώρας βρίσκεται σε συνεχή συρρίκνωση εδώ και χρόνια, την αφορμή, όμως, για τις, συχνά βίαιες, κινητοποιήσεις έδωσε μια απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τον Ιανουάριο, να μπλοκάρει ένα δάνειο που θα επέτρεπε τη συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου του Clabecq, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα, με αποτέλεσμα να κηρυχτεί υπό πτώχευση. Στη βιομηχανία χάλυβα του Βελγίου απασχολούνται περίπου 1800 άτομα (από 7.000 που είχαν φτάσει την εποχή της ακμής της), ενώ υπολογίζεται ότι ακόμη 5.000 εργάζονται σε τομείς εξαρτώμενους απ' αυτή και κινδυνεύουν επίσης να χάσουν τις δουλειές τους. Η ιστορία τους θυμίζει τις ελληνικές προβληματικές: οι ιδιοκτήτες της, αφού συσσώρευσαν τεράστια κέρδη (περίπου 36,5 δις βελγικά φράγκα σε τριάντα χρόνια), προτίμησαν να τα επενδύσουν σε άλλους, πιο προσοδοφόρους, τομείς, αφήνοντάς τη να παρακμάσει. Τελικά, την ανέλαβε το κράτος, μετά, όμως, από την παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα περιθώρια έχουν στενέψει ασφυκτικά.

Στα προβλήματα της βιομηχανίας χάλυβα προστέθηκαν πρόσφατα η ανακοίνωση του κλεισίματος του εργοστασίου της Renault στο Vilvorde και η απόλυση των 3.100 εργαζόμενων σ' αυτό, καθώς και οι μεγάλες περικο-

Βραζιλία: Αστυνομική βία

Το πρόβλημα της πλήρους ασυδοσίας της στρατιωτικής αστυνομίας της Βραζιλίας βρέθηκε ξανά στο προσκήνιο αυτή την εβδομάδα, όταν το βράδυ της Δευτέρας η τηλεόραση έδειξε βίντεο, όπου αστυνομικοί του Σάο Πάουλο σταματούσαν σε μπλόκο αυτοκίνητα, χτυπούσαν και λήστευαν τους επιβαίνοντες και πυροβόλησαν σε δύο περιπτώσεις εναντίον τους.

Για τις οργανώσεις πολιτών που διαμαρτύρονται για την αστυνομική βία, το βίντεο δεν προκάλεσε καμμία έκπληξη. Την ίδια άποψη είχε και ο εκπρόσωπος στη Βραζιλία της Human Rights Watch: "Τέτοια πράγματα συμβαίνουν όλη την ώρα. Αυτό που κάνει τη συγκεκριμένη περίπτωση διαφορετική, είναι ότι καταγράφηκε σε ταινία".

Εκπρόσωπος της αστυνομίας του Σάο Πάουλο ανακοίνωσε πως εννέα αστυνομικοί συνελήφθησαν μετά την προβολή του ερασιτεχνικού βίντεο. Στο φιλμ παρουσιάζονταν ένα μπλόκο της στρατιωτικής αστυνομίας σε δρόμο, απ' αυτά που γίνονται θεωρητικά για έλεγχο των χαρτιών των οδηγών και για έρευνα για διακίνηση ναρκωτικών. Ο επικεφαλής των αστυνομικών χτυπούσε με το κλομπ του τους επιβάτες των σταματημένων αυτοκινήτων, ενώ με το άλλο χέρι κρατούσε το όπλο του. Σε μια περίπτωση, χτύπησαν έναν άντρα και μετά τον τράβηξαν πίσω απ' ένα τοίχο. Λίγο αργότερα, ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Σύμφωνα με το τηλεοπτικό κανάλι, τραυματίστηκε σοβαρά αλλά επέζησε.

Σε μπλόκο στο ίδιο σημείο, μερικές μέρες αργότερα, οι αστυνομικοί φαίνονται να ληστεύουν τους οδηγούς που σταματούσαν. Ένας απ' αυτούς πυροβολεί δύο φορές τους ήδη χτυπημένους επιβάτες ενός αυτοκινήτου, ενώ φεύγουν. Ένας χτυπήθηκε και πέθανε αργότερα στο νοσοκομείο.

Το βίντεο, που προβλήθηκε ξανά πολλές φορές από άλλους τηλεοπτικούς σταθμούς, ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών και προκάλεσε την έντονη καταδίκη ακόμη κι από τον υπουργό Εσωτερικών. Η στρατιωτική αστυνομία, και ειδικά αυτή του Σάο Πάουλο, φημίζεται για τη σκληρότητά της, που πηγάζει σε μεγάλο βαθμό από την επίγνωση της ασυδοσίας της, καθώς τα μέλη της δεν δικάζονται από κανονικά δικαστήρια, αλλά δικαστήρια της ίδιας της υπηρεσίας τους, που τους αθώνουν πάντα για κατάχρηση εξουσίας. Η στρατιωτική αστυνομία ήταν το βασικό όργανο επιβολής της βραζιλιανής δικτατορίας και η δημοκρατική κυβέρνηση, που ανέλαβε μετά τη χούντα, δεν τόλμησε να επέμβει στους μηχανισμούς της. Από τις πιο γνωστές πρόσφατες βιαιότητες της είναι η περσινή επίθεση σε ακτήμονες που είχαν καταλάβει αυτοκινητόδρομο, όταν σκότωσαν εν ψυχρώ αγρότες που είχαν ήδη συλλάβει και δέσει (και τότε ένας ερασιτέχνης είχε καταγράψει την επίθεση σε φιλμ που προβλήθηκε από την τηλεόραση), καθώς και η τελείως απρόκλητη επίθεση στους κρατούμενους των φυλακών Καραντίρο το 1992, που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο 111 απ' αυτούς.

Το 1996, περίπου 300 πολίτες έχασαν τη ζωή τους από την αστυνομία του Σάο Πάουλο, αριθμός πολλαπλάσιος από τον αντίστοιχο των πιο βίαιων πόλεων στον κόσμο, πολύ κάτω, όμως, από τον αριθμό-ρεκόρ των 1470 θυμάτων του 1992.

Ε.Π.Α: Νέος νόμος για τους μετανάστες

Από την Τρίτη 2 Απριλίου, τέθηκε σε εφαρμογή ο νέος νόμος για την μετανάστευση των Ε.Π.Α., με περιπετειώδη τρόπο, αφού μέχρι την τελευταία στιγμή υπήρξε δικαστική διαμάχη σχετικά με την εφαρμογή του.

Σύμφωνα με ειδικούς σε θέματα μετανάστευσης, ο νόμος, που ψηφίστηκε πέρσι από το κοινοβέσιο, είναι ασαφής και η εφαρμογή του θα προκαλέσει σοβαρά προβλήματα. Το μόνο σίγουρο και απόλυτα σαφές είναι ο αντιμεταναστευτικός χαρακτήρας του. "Στόχοι του είναι κυρίως οι ισπανόφωνοι και οι ασιατές, με τη βοήθεια αφανών μηχανισμών", δηλώνει η Cecilia Munoz, εκπρόσωπος οργάνωσης που προσφέρει νομική βοήθεια σε μετανάστες. Αν και δε γίνεται μνεία σε συγκεκριμένες εθνότητες, ο νόμος εκφράζει σαφή προτίμηση σε συγκεκριμένες κατηγορίες μεταναστών, ως προς τη δυνατότητα απόκτησης άδειας παραμονής και πολιτογράφησης.

Ένα σοβαρό πρόβλημα στους νόμιμους μετανάστες δημιουργεί η απαίτηση να έχουν εισόδημα αντίστοιχο στο 125% του ορίου φτώχειας, για να έχουν δικαίωμα να φέρουν στη χώρα τις οικογένειές τους. Το όριο αυτό είναι πολύ πάνω από τις δυνατότητες πολλών μεταναστών πρώτης γενιάς, συντελώντας στην παράταση του χωρισμού οικογενειών.

Αν και είναι σκληρός προς όλους τους μετανάστες, ο νέος νόμος είναι πιο σκληρός προς αυτούς που προέρχονται από τον Τρίτο Κόσμο, παρά προς τους ευρωπαίους. Για παράδειγμα, προβλέπονται αυστηρότερες ποινές για τους λαθρομε-

τανάστες που μπήκαν παράνομα στη χώρα, μέθοδο που χρησιμοποιούν οι λατινοαμερικάνοι και οι ασιατές, παρά γι' αυτούς που παραβιάζουν το χρόνο παραμονής που ορίζει η βίζα τους, μέθοδο που εφαρμόζουν οι ευρωπαίοι.

Αυτή η ανισότητα στη μεταχείριση των μεταναστών εξηγείται και από το γεγονός ότι η πολιτική πίεση για την ψήφιση του νέου νόμου προήλθε από τις δυτικές πολιτείες, όπως η Καλιφόρνια, που δέχονται κάθε χρόνο χιλιάδες μεξικάνους και λατινοαμερικάνους μετανάστες. Το 1994, από τους 900.000 μετανάστες που έγιναν δεκτοί από την Υπηρεσία Μετανάστευσης οι 250.000 εγκαταστάθηκαν στην Καλιφόρνια.

Υπολογίζεται ότι οι παράνομοι μετανάστες είναι αρκετά περισσότεροι. Τα τελευταία χρόνια, αυτές οι πολιτείες ζητούν επίμονα περιορισμό της μετανάστευσης και περικοπές των παροχών προς τους μετα-

νάστες, ακόμη και τους νόμιμους.

Κάποιες από τις διατάξεις του νέου νόμου θα τεθούν σε ισχύ σε μερικούς μήνες, όπως αυτή που προβλέπει ότι κάθε λαθρομετανάστης που συλλαμβάνεται δεν θα έχει δικαίωμα επανεισόδου στις Ε.Π.Α. για τρία χρόνια. Ήδη από τώρα, όμως, καθένας που μοιάζει με μετανάστης θα πρέπει να είναι σε θέση να βεβαιώσει ότι είναι νόμιμος, αλλιώς θα αντιμετωπίζει κίνδυνο απέλασης. Ακόμη, η υπηρεσία δεν είναι πια υποχρεωμένη να ενημερώνει όσους πιθανό να δικαιούνται πολιτικό άσυλο, ότι έχουν αυτό το δικαίωμα. Το πρόβλημα να μην ασκούν από άγνοια το δικαίωμά τους να ζητήσουν πολιτικό άσυλο άτομα κυρίως από την Αφρική έχει ήδη παρουσιαστεί στο πρόσφατο παρελθόν.

Πολλοί μετανάστες προσπαθούν να εξασφαλίσουν την παραμονή τους με όποιο τρόπο μπορούν να σκεφτούν. Στις περισσότερες πόλεις έχει παρατηρηθεί μεγάλη αύξηση των γάμων μεταξύ μεταναστών και πολιτών των Ε.Π.Α., αν και τέτοιοι γάμοι δεν έχουν πια καμμία επίδραση στο νομικό καθεστώς των λαθρομεταναστών.

Τέτοιες ενέργειες εξηγούνται από το φόβο και την άγνοια, καθώς και τη σύγχυση που προκαλεί ο νέος νόμος. Ακόμη και δικηγόρος εκπρόσωπος του υπουργείου Δικαιοσύνης παραδέχτηκε ότι "θα γίνει χάος".

Οργανώσεις για τα ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματα, καθώς και άλλες που υπερασπίζονται τους μετανάστες, έχουν ήδη προσβάλει πολλές διατάξεις του νέου νόμου στα δικαστήρια.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΕΝΓΚΕΝ

Η ενιαία Ευρώπη του ελέγχου και της καταστολής

Πρόσφατα ψηφίστηκε το πρώτο από μια σειρά νομοσχεδίων που στοχεύουν στην απρόσκοπτη εφαρμογή της συνθήκης Σένγκεν. Επιπλέον αναμένεται ένα ακόμη προεδρικό διάταγμα που θα ρυθμίζει το ζήτημα της παραμονής των αλλοδαπών εργαζόμενων στη χώρα μας. Για τα θέματα αυτά κουβεντιάσαμε με τη δικηγόρο και μέλος του Συντονιστικού Αντιρατσιστικών Οργανώσεων και Κοινοτήτων Μεταναστών, Γιάννα Κούρτοβικ.

- Τι ακριβώς προβλέπει η συμφωνία του Σένγκεν, ποιοι είναι οι στόχοι της και πώς μεθοδεύεται η υλοποίησή τους;

- Η συμφωνία του Σένγκεν είναι ένα οργανωμένο σχέδιο για τη διεθνοποίηση της καταστολής στην Ευρώπη ώστε να εξασφαλίζεται η ελεύθερη κίνηση και δράση των οικονομικών συμφερόντων. Για τους σκοπούς της οικοδομεί μια Ευρώπη φρούριο, όχι μόνον απέναντι στους ξένους, αλλά απέναντι στους ίδιους τους κατοίκους της και οργανώνει για την προστασία της το πιο εκτεταμένο σύστημα ελέγχου, παρακολούθησης και καταστολής. Εισάγει ένα γιγαντιαίο σύστημα ηλεκτρονικού φακέλωματος, που θα συγκεντρώνει τα αρχεία όλων των αστυνομικών, ενοποιεί τα συστήματα καταστολής των κρατών μελών, εγκαθιδρύει τη συνεργασία των αστυνομικών και των δικαστικών αρχών των μελών, επιβάλλει την ευθυγράμμιση της νομοθεσίας και της πολιτικής τους σε θέματα μετανάστευσης, παραβατικότητας και καταστολής.

- Τι περιλαμβάνει σε σχέση με πρόσφυγες και μετανάστες;

- Όπως είπα, η συμφωνία επιβάλλει την ευθυγράμμιση της νομοθεσίας των χωρών στα θέματα που αφορούν τους αλλοδαπούς, τη θέωση εισόδου, τη χορήγηση πολιτικού ασύλου, την άδεια παραμονής, την διακίνηση, τους όρους ερασίας και καθστά υπόλογο το κάθε κράτος για την πολιτική που εφαρμόζει στα ζητήματα αυτά και για τις αποφάσεις που παίρνει στις συγκεκριμένες περιπτώσεις. Η Ελλάδα π.χ. δεν θα μπορεί να δέχεται με τις διατάξεις αυτές πρόσωπα που θεωρούνταν επικίνδυνα ή ανεπιθύμητα σε άλλες χώρες, θα οφείλει να επαναπροωθεί π.χ. έναν άραβα ή έναν τούρκο που έχουν καταχωρηθεί σαν ανεπιθύμητοι στα αρχεία της Γερμανίας, για παράδειγμα. Οι αλλοδαποί εξάλλου είναι δυνάμει υποπτοι για τις ανάγκες της συμφωνίας του Σένγκεν, καταχωρούνται στα ηλεκτρονικά αρχεία, έστω κι αν είναι άθωοι παρακολουθούνται, ακόμη και χωρίς λόγο και ελέγχονται συνεχώς. Η διαδικασία του πολιτικού ασύλου περιορίζεται με ειδικές διατάξεις, ενώ οι διαδικασίες της έκδοσης απλοποιούνται ή καταργούνται σε κάποιες περιπτώσεις, έτσι ώστε ακόμη και ένας αλλοδαπός που διώκεται για πολιτικούς λόγους να μπορεί χωρίς προβλήματα να εκδοθεί.

- Δεν ισχύουν όλα αυτά και σήμερα; Τι αλλάζει στην ουσία;

- Δεν αποτελεί σίγουρα πρωτότυπη ανακάλυψη, ούτε κεραυνό εν αιθρία. Η λογική της Συμφωνίας του Σένγκεν είναι η λογική της ενιαίας Ευρώπης και η Συμφωνία αναπληρώνει ακριβώς την καθυστέρηση αυτής της "ενιαιοποίησης". Η διεθνοποίηση της καταστολής προχωράει εδώ και χρόνια με την

TREVI, την Eurapol, τις εμφανείς και αφανείς συμφωνίες για την αντιμετώπιση της "τρομοκρατίας". Τα ηλεκτρονικά αρχεία λειτουργούν ανενόχλητα χωρίς να έχουν ανάγκη από τον σχετικό νόμο (το νόμο για την προστασία του ατόμου (από τη λειτουργία τους), οι αστυνομικές ανταλλάσσουν συστηματικά πληροφορίες, συνεργάζονται και είναι γνωστό ότι συχνά και εδώ καταγγέλθηκε η παρουσία και ανάμιξη, σε ειδικές περιπτώσεις, αμερικάνων, γερμανών και ισραηλινών αστυνομικών, ή όπως αλλιώς τους πούμε, χωρίς να έχουν ανάγκη από το Σένγκεν. Ακόμη οι περισταλτικές διατάξεις περί πολιτικού ασύλου ισχύουν και εφαρμόζονται ήδη στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης βάσει της συνθήκης του Δουβλίνου, την οποία έχουμε και εμείς κυρώσει.

Ωστόσο η Συμφωνία του Σένγκεν είναι επικίνδυνη γιατί οργανώνει και θεσμικά τον τεχνοκρατικό ολοκληρωτισμό σε όλα τα πεδία, έναν ολοκληρωτισμό που θα παραμερίσει οριστικά τους πολίτες και τα κινήματα, τις αγωνίες των ανθρώπων και τους αγώνες τους και δεν θα αφήνει κανένα πεδίο δράσης και επιρροής πέρα από τις δαιδαλώδεις διαδικασίες των γραφειοκρατικών του λειτουργιών.

- Ποιά είναι η ποινική αντιμετώπιση των μεταναστών σήμερα;

- Σίγουρα έχουν αλλάξει πολλά την τελευταία πενταετία, απ' όταν τέθηκε σε ισχύ ο νόμος 1975/91 για τους αλλοδαπούς, έναν νόμο που καταγγείλαμε ως ρατσιστικό και ξενόφοβο. Το μεταναστευτικό είναι σήμερα κυρίαρχο, τους αγγίζει όλους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Έχουμε έξαρση των ρατσιστικών φαινομένων από τη μια, έχουμε όμως και ευαισθητοποίηση από την άλλη, και κινήσεις ή και κινήματα αλληλεγγύης, και αυτό είναι σημαντικό.

Εξάλλου όλοι μιλάνε πια για τη νομιμοποίηση και η αναγκαιότητά της προβάλλεται από όλες τις πλευρές. Αυτό φυσικά υποκρύπτει κάθε φορά και άλλες σκοπιμότητες: το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης θέλει τη νομιμοποίηση για να μπορεί να ελέγξει τους ξένους, το ΙΚΑ γιατί θέλει να εισπράξει τα διαφεύγοντα έσοδα, τα εργατικά σωματεία γιατί με τη νομιμοποίηση και την εξίσωση των ημερομισθίων οι ξένοι θα γίνουν λιγότερο ανταγωνιστικοί, οι εργοδότες γιατί ελπίζουν ότι θα συμπιέσουν και θα εξισώσουν προς τα κάτω τις εργατικές διεκδικήσεις, εμείς ελπίζοντας στο πολιτικό υποκείμενο κ.ο.κ. Κάπου μέσα σ' αυτά προσπαθούν να χωρέσουν και οι μετανάστες, που περιμένουν με λαχτάρα αυτό που θα βγάλουν όλα αυτά τα αντιφατικά πράγματα.

- Τι γίνεται με το Προεδρικό Διάταγμα για τη νομιμοποίηση των αλλοδαπών;

- Τα δύο Προεδρικά Διατάγματα που θα ρυθμίζουν τη νομιμοποίηση βρίσκονται ακόμα σε επεξεργασία και δεν έ-

χουν ολοκληρωθεί. Η νομιμοποίηση που προβλέπουν δεν είναι αυτή που θα θέλαμε. Αφήνει απ' έξω κάποιες κατηγορίες αλλοδαπών, τους πιο αδύνατους (τους μη ικανούς για δουλειά, τους άρρωστους, αυτούς που έχουν τη ρετινιά μιας φυλακής πάνω τους), αλλά και για αυτούς που μπαίνουν στίς γραμμές της, δίνει ένα περιορισμένο δικαίωμα.

Εμείς αντιδρούμε γιατί διεκδικούμε ίσα δικαιώματα για τους μετανάστες. Όμως όταν μιλάμε για νομιμοποίηση μιλάμε για περιορισμούς. Η άδεια παραμονής και εργασίας σημαίνει διαδικασία, όρους, περιορισμούς. Σημαίνει επομένως ανισότητα. Δεν θα έπρεπε να υπάρχει άδεια παραμονής, πολύ περισσότερο δεν θα έπρεπε να υπάρχει άδεια εργασίας (αυτές είναι και οι θέσεις του Δικτύου Κινήσεων). Για τους μετανάστες όμως αυτή η μίζερη έστω διαδικασία σημαίνει πολλά και θα πρέπει να το καταλάβουμε.

- Για το Συντονιστικό μπορείτε να μας πείτε δύο λόγια;

- Το Συντονιστικό των αντιρατσιστικών οργανώσεων και κοινοτήτων μεταναστών δημιουργήθηκε πριν από 15 μήνες με τη συμμετοχή 35 οργανώσεων. Δεν συμμετέχουν όλες ή, αν θέλετε, δεν συμμετέχουν όλες το ίδιο ενεργά. Όμως το σχήμα έκανε πολλά πράγματα μέχρι σήμερα. Οργάνωσε την καμπάνια για τη νομιμοποίηση, πορείες εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, συνεντεύξεις τύπου, τύπωσε άφθονο υλικό σε πολλές γλώσσες και οργάνωσε το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στον Κολωνό, τον Ιούλιο του 1996. Κυρίως όμως, βοήθησε για πρώτη φορά να συνομιλήσουν και να συνεργαστούν με μεγάλη επιτυχία, μετανάστες πρόσφυγες και σπουδαστές από διαφορετικές χώρες και διαφορετικές οργανώσεις, που μέχρι τότε ήξεραν να δουλεύουν μόνο για λογαριασμό τους και συνετέλεσε στο να υπάρξει ένα βήμα πολιτικής παρέμβασης για αυτούς.

- Η χρηματοδότηση από το κράτος δε δημιουργεί ζήτημα αξιοπιστίας τόσο για το Συντονιστικό, όσο και για το Δίκτυο Κινήσεων για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα;

- Η χρηματοδότηση για το Φεστιβάλ αποφασίστηκε από την πλειοψηφία των 35 οργανώσεων που συμμετείχαν στο Συντονιστικό, το οποίο ήταν και ο οργανωτής. Το Δίκτυο, του οποίου τα περισσότερα μέλη διαφωνούσαν -και πάλεψαν έντονα την άποψή τους μέσα στο Συντονιστικό- ήταν μια από τις 35 οργανώσεις και επομένως η ψήφος του βάραινε, όσο και των υπόλοιπων τριάντα τεσσάρων.

Η διαμάχη αυτή έθεσε έντονα ένα πρόβλημα σε μας: αν θα προχωρήσουμε την παρέμβασή μας αυτή μαζί με τους μετανάστες ή χωρίς τους μετανάστες. Και δεν νομίζω ότι αξίζει να σταθεί κανείς στο δίλημμα.

- Και τα σχέδια για το μέλλον;

- Εμείς προσπαθούμε και ελπίζουμε πολλά. Αν η προσπάθειά μας συναντήσει ένα κίνημα αλληλεγγύης θα πετύχει. Αν όχι, θα χαθεί.

Επιμέλεια συνέντευξης Γ.Α.

Φοιτητικό κίνημα και ταξική πάλη

Αναφερόμενοι στα γεγονότα που συνέβησαν στη Γαλλία κατά τη διάρκεια του Μάη ή στην αιματηρή καταστολή της εξέγερσης του Πολυτεχνείου '73, κάνουμε συχνά λόγο για φοιτητικό κίνημα, για φοιτητική εξέγερση που πυροδότησε το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό και αν δεν προκάλεσε, τουλάχιστον επιτάχυνε μια σειρά διαρθρωτικών μεταβολών στη δομή και λειτουργία των κοινωνικών υποσυστημάτων.

Έχει λοιπόν από πολλούς επισημανθεί αυτή η παράδοση δυναμική ενός ιδιόμορφου κοινωνικού συνόλου, με ασαφή αν όχι ιδιόρρυθμη θέση, στην κοινωνική στρωμάτωση να γίνεται σε συνθήκες έντονης πολιτικής αναταραχής αποφασιστικός παράγοντας κοινωνικής αλλαγής.

Πράγματι, τα φοιτητικά κινήματα όποτε συνδέθηκαν με τα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα που λίγο πολύ είχαν σαφή ταξικά κριτήρια και συγκεκριμένες λειτουργίες στην κοινωνική οργάνωση, επηρέασαν διαρθρωτικά το υφιστάμενο σύστημα κοινωνικών σχέσεων.

Αλλά και σε σχέση με τα παραδοσιακά κινήματα της εργατικής τάξης, το φοιτητικό κίνημα -όπου εκφράστηκε και έδρασε- δεν παρέμεινε περιορισμένο στον αυστηρά κοινωνικό του χώρο, αλλά συνδέθηκε με αιτήματα και διεκδικήσεις πέραν αυτού. Χαρακτηριστική είναι η ιδιαίτερη σχέση που ανέπτυξε το οργανωτικό σχήμα του αμερικανικού MOVEMENT τη δεκαετία του '60 με το ειρηνιστικό κίνημα της ίδιας περιόδου που αγωνιζόταν κατά του πολέμου στο Βιετνάμ.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια θα κινηθεί και το πνεύμα του παρόντος κειμένου. Στόχοι του είναι:

α) να επαληθεύσει τη δράση των φοιτητικών κινητοποιήσεων και κατ' επέκταση διεκδικήσεων με όρους κινηματικούς.

β) να εξετάσει τις ιδιαίτερες συνθήκες που τα διαμορφώνουν ως τέτοια.

γ) να επισημάνει τον κυκλικό χαρακτήρα των φοιτητικών κινήματων στο ευρύτερο πεδίο των κοινωνικών αντιπαράθεσεων και ανταγωνισμών. Η δράση του φοιτητικού κινήματος τη δεκαετία '80-'90 παρατίθεται ως παράδειγμα της παραπάνω θέσης.

δ) να αναφερθεί στην προώθηση του πνεύματος της ανοιχτής κοινωνίας ως έκφραση νέων πολιτικών συμπεριφορών, ως επιδίωξη και στόχο κινήματων που εμβαθύνουν στο νόημα της κοινωνικής αλλαγής.

Όσον αφορά τώρα, το ερμηνευτικό σχήμα της προέλευσης, ανάπτυξης και εδραίωσης των κοινωνικών κινήματων ως δυναμικών φορέων κοινωνικού μετασχηματισμού, αυτό υπαγορεύεται από τις θεωρήσεις περί κοινωνικού καταναγκασμού οι οποίες αντιλαμβάνονται την κοινωνία ως σύστημα που συγκρατεί τα μέλη της με μηχανισμούς καταπίεσης και εξουσίας, μολοντί και αυτό αποτελεί θέση του γράφοντος, η "αντισυστημική" δράση των κοινωνικών κινήματων κάποιες φορές συντελεί όχι τόσο στην αντικατάσταση της διαταραχθείσας δομής, όσο στην ποιοτική ανανέωσή της. Το γεγονός αυτό έχει σαν αποτέλεσμα το σύστημα να αναζωογονείται και να ενδυναμώνεται από τα κοινωνικά κινήματα που ξεκίνησαν μεν ως αντισυστημικά, αλλά που κατέληξαν να μην είναι. Στην πραγματικότητα τα συστημικά μέσα, οι σκοποί και τα αποτελέσματα των κοινωνικών κινήματων -ακόμα κι αν κάποια αφομοιώνονται μεταγενέστερα- θα μπορούσαν να τροποποιήσουν το σύστημα μόνο αν άλλαζαν τις συστημικές διασυνδέσεις του.

Το παρόν κείμενο συντάχθηκε με αφορμή τις επερχόμενες φοιτητικές εκλογές. Είναι γεγονός ότι ο χώρος ποτέ δεν συμμετείχε ενεργά σε παρόμοιες διαδικασίες, αλλά τουναντίον απέρριπτε σκόπιμα και συστηματικά τόσο την αφομοιωτική λογική της συνδιοίκησης όσο και το ίδιο το εκλογικό παζάρι. Ως εκ τούτου, το κείμενο αποφεύγει να χαράξει στρατηγικές, να προτείνει "επαναστατικές" λύσεις, ή να απαντήσει ολοκληρωτικά στα κακώς κείμενα. Άλλωστε οι πεφωτισμένες πρωτοπορίες είναι περισσότερο αρμόδιες στα παραπάνω θέματα, γνωρίζοντας καλλίτερα από τον καθένα να μιλούν τον ηγεμονικό λόγο της κυριαρχίας. Επειδή όμως κατά καιρούς έχουν δημοσιευθεί ποικίλες εκτιμήσεις σχετικά με το φοιτητικό κίνημα (άλλες σωστές, άλλες λανθασμένες -δεν θα το κρίνουμε εμείς αυτό), κρίναμε σκόπιμο να ασχοληθούμε και εμείς κάπως εκτενέστερα με το περιβόητο "φοιτητάριό", μέσα από μια κατά το δυνατό νηφάλια όσο και κριτική προσέγγιση.

Το ευρύ θέμα της νεολαίας ως συλλογικού και κοινωνικού φορέα κι ιδιαίτερα η έκφραση και δράση των φοιτητικών κινήματων ως αυτόνομων ιστορικών κατηγοριών, εγείρει σημαντικές δυσκολίες. Πρωταρχικά το ίδιο το υποκείμενο "φοιτητής", σαν ιδιότητα μιας κοινωνικής κατηγορίας με ποικίλο μορφή μέσα στον ιστορικό χώρο και χρόνο χαρακτηριστικά αποτελεί ζητούμενο διαφορετικών και συχνά αντιθετικών προσεγγίσεων. Πιο συγκεκριμένα "ο φοιτητής ως κομμάτι της κοινωνίας αποτελούν ένα ξεχωριστό παράδειγμα που συγκεντρώνεται σε ένα συγκεκριμένο χώρο έτσι που να αποφεύγει την εξατομίκευση. Αποτελούν ένα μικρόκοσμο του κοινωνικού συνόλου όπου εμπεριέχονται όλα τα πολιτικά ρεύματα μιας δεδομένης εποχής, και συνιστούν ένα ευαίσθητο τμήμα της διανοήσης που μέσα στο οποίο κατεργάζεται το μέλλον της". Η φοιτητική νεολαία λοιπόν δε συγκροτεί κοινωνική τάξη. Πρόκειται για μια διαταξική κατηγορία οπότε παρουσιάζει αφενός μια σχετική αυτονομία ως προς τις κοινωνικές τάξεις που προέρχεται και αφετέρου μια ειδική σχέση με το κράτος, εφόσον αυτό έχει επωμισθεί τη μόρφωσή της. Επειδή όμως η πανεπιστημιακή κοινότητα είναι στενά συνδεδεμένη πρώτον με τον ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους και δεύτερον με την κυρίαρχη οικονομική δομή, επικοινωνεί άμεσα με τις ρήξεις και τους μετασχηματισμούς που επικρατούν και ως ένα σημείο επαναπροσδιορίζουν το κοινωνικό πεδίο. Οι φοιτητές, λοιπόν, μπορούν ανάλογα με τη συγκυρία της ταξικής πάλης να ξεπεράσουν τα ιδιαίτερα "συντεχνιακά" τους συμφέροντα και να προσανατολιστούν προς άμεσα πολιτικούς στόχους. Συνεπώς ένα φοιτητικό κίνημα δηλώνει πως η διανοούμενη νεολαία εκφράζει την αντίθεσή της προς το υπάρχον status, επικυρώνοντας στην πράξη μέσω της πολιτικής στράτευσης και την παραγωγή κουλτούρας την ανάγκη για κοινωνική αλλαγή.

Μια άλλη διάσταση των "φοιτητών" διατυπώνεται από άλλες εκτιμήσεις. Αυτές παρατηρούν ότι υπάρχει μια αμοιβαία επικοινωνία ανάμεσα στο πανεπιστήμιο και τον κοινωνικό καταμερισμό εργασίας. Ειδικότερα: η ολοένα αυξανόμενη τεχνολογική ανάπτυξη είχε ως αποτέλεσμα την ανάγκη μεγαλύτερης τεχνικής ειδίκευσης στους χώρους εργασίας. Οι νέες μέθοδοι που προέκυψαν με την μηχανοποίηση εγκαθίδρυσαν ένα νέο μοντέλο πυραμιδωτό κοινωνικής ιεράρχησης όπου η κατοχή εξειδικευμένης γνώσης παίζει τεράστιο ρόλο στην κατοχή θέσεων μέσα στην κοινωνική στρωμάτωση. Στην ανώτερη βαθμίδα βρίσκονται πλέον μαζί με τους παραδοσιακούς κεφαλαιού-

χους - ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και η διανοήση ως έκφραση μιας ελίτ - διαχειριστών με σαφείς διευθυντικές λειτουργίες.

Η παραγωγή μέσω πανεπιστημίων αυτής ακριβώς της νέας ελίτ καθίσταται ρυθμιστικός ρόλος για την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος. Επομένως οι φοιτητές είναι μια ιδιαίτερη κάστα με σαφή προνόμια, ενώ γενικότερα το πανεπιστήμιο αποβαίνει ως ένα από τα ισχυρότερα μέσα κοινωνικού ελέγχου που χρησιμοποιεί η εξουσία.

Οι εκτιμήσεις όμως αυτές παραβλέπουν το γεγονός ότι οι φοιτητές, μολοντί προνομιούχο στρώμα νεολαίας βρίσκεται σε μια ενδιάμεση θέση μέσα στη συνολική διαδικασία της κοινωνικής αναπαραγωγής. Οι αυταρχικές

των πολιτικών, οικονομικών και ίσως ιδεολογικών κύκλων, και δεύτερον τείνουν να έχουν το δικό τους κύκλο ζωής. Όπου οι κοινωνικές συνθήκες είναι ώριμες για την προώθηση αιτημάτων που αφορούν τόσο σε θεσμικές αλλαγές, όσο και σε μεταβολές στη νοοτροπία και συμπεριφορά των ανθρώπων τα φοιτητικά κινήματα παίρνουν έναν επιθετικό χαρακτήρα. Αντίθετα σε περιόδους χαλάρωσης όπου παρατηρείται μια καθοδική κάμψη στην καμπύλη των κύκλων που αναφέρονταν, οι φοιτητικές κινητοποιήσεις παίρνουν έναν αμυντικό χαρακτήρα διατήρησης των θεσμικών τους κατακτήσεων. Χαρακτηριστική ως προς αυτό το κυκλικό μοντέλο ερμηνείας των κοινωνικών μεταβολών είναι η δράση του φοιτητικού κινήματος, στην Ελλάδα, κατά τη δεκαετία '70-'80.

Στην ελληνική κοινωνία από τη μεταπολίτευση και ύστερα παρατηρείται μια επέκταση του κοινωνικού κράτους σε συνέπεια έντονων ιδεολογικών και πολιτικών μετασχηματισμών. (Κεϋνσιανή ρύθμιση - αύξηση του συνολικού κόστους αναπαραγωγής). Κα-

θόλη τη διάρκεια της τετραετίας '75-'79 εξελίσσονται έντονοι απεργιακοί αγώνες. Η οικονομία βρίσκεται σε έναν κύκλο συνεχούς κάμψης, ενώ αντίθετα ένας κύκλος ιδεολογικών και πολιτικών συγκρούσεων αναδύεται. Παράλληλα παρατηρείται μια έντονη πολιτική δραστηριότητα στους φοιτητικούς χώρους και τα πανεπιστήμια με το νομοσχέδιο 815 που κατέθεσε η κυβέρνηση Καραμανλή. Οι κινητοποιήσεις ήταν πολύ έντονες με εκαπιδευτικούς απεργία των 100 ημερών του Ε.Δ.Π., το 1978, και τις πολύμηνες καταλήψεις των σχολών το 1979.

Αυτή η χιονοστιβάδα εργατικών και φοιτητικών κινητοποιήσεων εξώθησαν στην αναδιάρθρωση της κρατικής εξουσίας και την ανάδειξη μιας νέας πολιτικής ισορροπίας με τις εθνικές εκλογές του '81. Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ με το νόμο -πλαίσιο 1268 άλλαξε άρδην τη λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος και ιδιαίτερα των πανεπιστημίων. Και στην αλλαγή αυτή έπαιξε καθοριστικό ρόλο η φοιτητική έκρηξη η οποία κλιμακώθηκε παράλληλα την ελληνική πολιτική κουλτούρα στο σύνολό της, τόσο με τους τρόπους παρέμβασής της, όσο και με τις νέες θεματικές που προέβαλλε. Βέβαια, επιτυγχάνοντας κάποιους από τους στόχους του το κίνημα εκείνο έχασε μέρος από την απήχηση και την ορμή του, η ανατρεπτικότητα όμως που εξέφρασε δεν εγκαταλείφθηκε οριστικά εφόσον τα ζητούμενα που έθεσε παραμένουν ακόμα και σήμερα ανοιχτά. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι ο αναβρασμός στο πολιτικό πεδίο από το '81 και μετά, αρχίζει βαθμιαία να κοπάζει. Έκτοτε οι κινητοποιήσεις των ε-

τών '87-'88 (μεταρρύθμιση Τρίτης) με εξαίρεση εκείνες του '91, είχαν περισσότερο έναν αμυντικό χαρακτήρα διατήρησης βασικών κεκτημένων (μείωση κονδυλίων για σίτιση - στέγαση, εσωτερικού κανονισμού). Άλλωστε, όπως είπαμε, τα φοιτητικά κινήματα πραγματοποιούν αλλαγές μεταρρυθμιστικού, πέρισσότερο, παρά επαναστατικού (με τη μαρξική έννοια του όρου) χαρακτήρα οι οποίες οδηγούν σε ποιοτική ανανέωση του υπάρχοντος συστήματος, παρά σε μια ριζική αντικατάστασή του.

Τα κοινωνικά κινήματα σφυρηλατούν νέους δεσμούς και συμβάλλουν στην επέκταση της αμεσοδημοκρατικής κοινωνίας μέσα από πολιτικές συμπεριφορές αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και διαρκούς επαναστατικής πάλης. Τόσο στην αστική, όσο και στη σοσιαλιστική παράδοση ο σχηματισμός κράτους και εξουσίας κατείχε την πρώτη θέση και η δημοκρατία προσδιοριζόταν πρωταρχικά με όρους πολιτικής ή οικονομικής συμμετοχής στις κρατικές υποθέσεις. Ωστόσο ο θεσμός και η εξουσία του κράτους ολοφάνερα είναι όλο και λιγότερο τα κατάλληλα μέσα για να αντιμετωπίσουν τα σημερινά διεθνοποιημένα προβλήματα. Αυτή η αδυναμία της πολιτικής εξουσίας επιδεινώνεται σε περιόδους κρίσης καθιστώντας τους καθιερωμένους κανόνες εξαιρετικά ανεπαρκείς.

Συνεπώς οι φοιτητικές κινητοποιήσεις που καταγράφονται ως κοινωνικό κίνημα αναπτύσσονται για να ξεναγήσουν τους κανόνες του παιχνιδιού και μ' αυτόν τον τρόπο επαναπροσδιορίζουν το ίδιο το παιχνίδι.

Ο στόχος είναι, τουλάχιστον έτσι θέλουμε να πιστεύουμε, ότι στην Κοινωνία των Πολιτών, οι κανόνες αυτοί πρέπει να βασίζονται στην άμεση δημοκρατία και την αυτοοργάνωση. Οι ποικίλες ως προς τους σκοπούς και στόχους συλλογικότητες βασισμένες στην μη ιεραρχική οργάνωση βοηθά να μεταποστεί το κέντρο βάρους από τη θεσμική δημοκρατία της αντιπροσώπευσης των κομματικών σχηματισμών στο πλαίσιο του κράτους προς μια συμμετοχική δημοκρατία των πολιτών στο πλαίσιο της Κοινωνίας των Πολιτών.

Μολοντί, οι συνδικαλιστικές φατρίες του φοιτητικού χώρου προσπαθούν να ενσωματώσουν στα πλαίσια των κομμάτων κινηματικές διεκδικήσεις και πρακτικές ο αυτόνομος χαρακτήρας των φοιτητικών εκρήξεων τις υπερβαίνει και τις ξεπερνά. Ιδιαίτερα οι καταλήψεις συνιστούν μια πρακτική οικιοποίηση των χωροχρονικών κεφαλαιοκρατικών δομών και της μίζερης καθημερινότητας, δίνουν την ευκαιρία να προβάλουμε τη δική μας αντεστραμμένη προοπτική: ενάντια στην κυριαρχία και αυθαιρεσία του καθηγητή, ενάντια στην ψευδή πραγματικότητα της ταξικής επιστήμης, ενάντια στο πανεπιστήμιο σαν ξεχωριστό κοινωνικό χώρο παραγωγής και γνώσης.

Η ουσιαστικοποίηση του φοιτητικού ρόλου σε πολιτικό που δρα και συμμετέχει στη βάση της ποιοτικής αναβάθμισης των συνθηκών ύπαρξής του και η ανάδειξή του ως ενεργού κοινωνικού υποκειμένου που συμβάλλει στον κοινωνικό μετασχηματισμό, διευρύνει τα πλαίσια της αυτόνομης συμμετοχικής δημοκρατίας, αναδεικνύει, τέλος, την εμβάθυνση και προώθηση της κοινωνικής επανάστασης που συνεχώς επαναπροσδιορίζεται και διαμορφώνεται ως προς τα παραπάνω πλαίσια.

δομές εξουσίας και κυρίως η αδυναμία του πανεπιστημίου να ελέγξει οικονομικά κέντρα εξουσίας που το ξεπερνούν, δημιουργούν αναπόφευκτα μια διαλεκτική ταύτιση των συμφερόντων των εργαζομένων και των φοιτητών, τη διαμόρφωση μιας συνείδησης πολιτικής που αντιλαμβάνεται τα δομικά προβλήματα και τις διακρίσεις στην κοινωνία γενικά.

Το αίσθημα, λοιπόν, της διάψευσης των προσδοκιών και η αίσθηση της αδικίας ωθεί τα πιο συνειδητοποιημένα κομμάτια του φοιτητικού κόσμου να απαντήσουν ενεργητικά στην αμφισβήτηση της ταυτότητάς τους προωθώντας παράλληλα τη δύναμη της κοινωνικής κινητοποίησης στη βάση της ανάπτυξης κοινωνικής εξουσίας. Αυτή η κοινωνική εξουσία δημιουργείται από το ίδιο το κίνημα με την πεποίθηση ότι οι μεταβολές στους θεσμούς θα δώσουν την τελική και οριστική λύση σε όλα τα προβλήματα. Παράλληλα διαμορφώνουν τρόπους δράσης και ανάπτυξης που στην καλύτερη περίπτωση αμφισβητούν παραδοσιακές δομές και φόρμες αντίστασης. Σχήματα που βασίζονται στα πρότυπα της μη ιεραρχικής οργάνωσης και της συλλογικής αυθωρομυσίας, που καθορίζονται από τις αρχές της αυτοοργάνωσης και της προπαγάνδας - μέσα - από - τη - δράση είναι η ελπίδα για το μέλλον προωθώντας έτσι το αμεσοδημοκρατικό μοντέλο οργάνωσης, της Κοινωνίας των Πολιτών.

Τα φοιτητικά κινήματα είναι κυκλικά με δύο έννοιες. Ανταποκρίνονται καταρχήν στις συνθήκες που αλλάζουν σαν αποτέλεσμα